XIV. évfolyam 42. szám. **Ára: 1 forint** *1958. október 16.*

Ludas Matyi

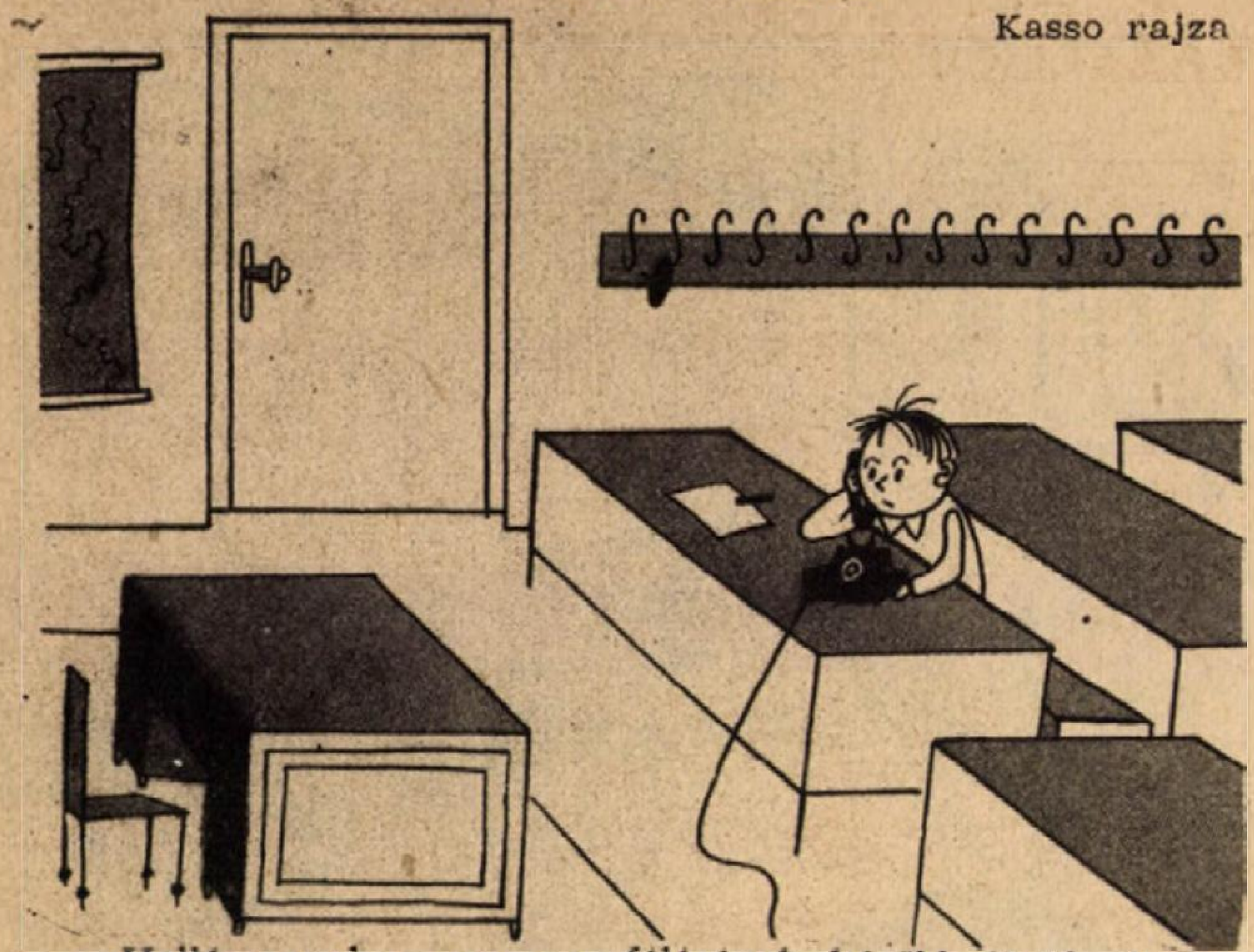

Pusztai Pál rajza

— Nem maradt a feleségem ruhája véletlenül a kabátjában?

Komfortos iskola

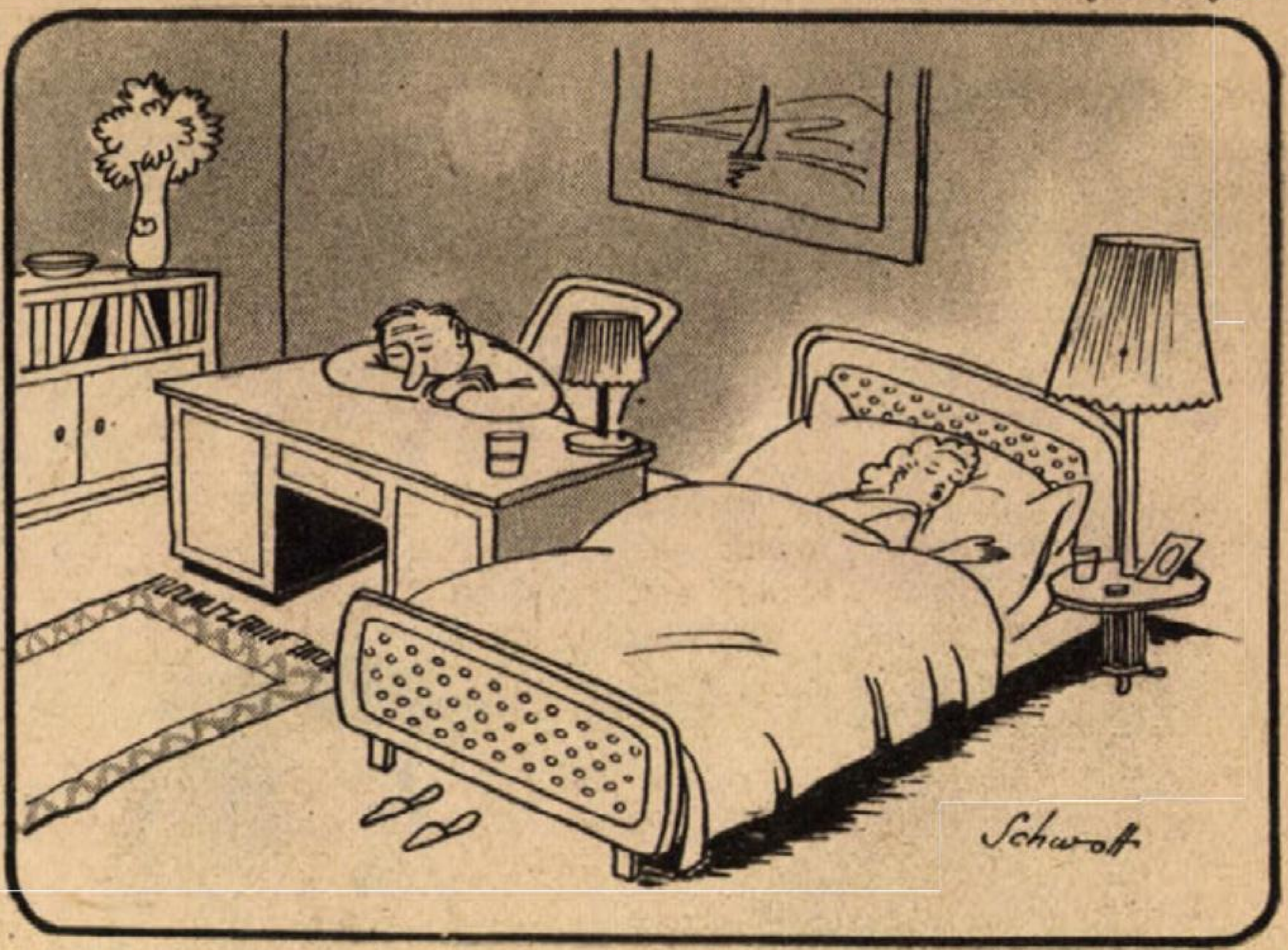
Kasso rajza

– Halló, anyuka, ma egy félórával később jövök haza, mert bezártak...

Csak a megszokott helyén tud aludni

Schwott Lajos rajza

Vér és olaj

Ne ijedj meg, nyájas olvasó, nem a Közép-Keletre viszlek el, nem Irakba, vagy Ománba, hanem csak a konyhámba, ahol vacsorát készítettem magamnak. A feleségem ugyanis színházba ment és én magam láttam el magamat. Gondoltam, majd összecsapok valamit, van itthon vaj, tea, szardínia — kell ennél jobb vacsora?

Megterítettem az asztalt, megfőztem a teát, odakészítettem a vajat és kenyeret, aztán hozzáfogtam a szardíniás doboz felbontásához. Gyerekjátéknak látszott, hiszen mellékelve volt hozzá egy nagy L formájú csavaró-készülék, ebbe csak bele kell illeszteni a szardíniás doboz tetejének kiugró csücskét, néhányat csavarni rajta és kész.

Meg is indult a csavar és kis helyen felsodorta a doboz fedelét, de két-három fordulat után megállt és az istennek sem lehetett tovább csavarni. Hiába erőlködtem, szorítottam, nyomtam, nem mozdult tovább.

Szünetet tartottam, hogy egy kis erőt gyűjtsek, aztán újból nekiveselkedtem. Hiába. A csavar nem mozdult. Újabb szünet, újabb erőgyűjtés. De ekkor már ravasz voltam, nem puszta kézzel, hanem harapófogóval próbáltam a csavart megindítani. Ez nem sikerült, ellenben a nagy L kicsúszott a harapófogóból és a doboz nagyot csattanva leesett a földre, az olaj pedig, amiből olyan jó lett volna mártogatni, azon a kis nyitott helyen kiömlött a konyha kövezetére.

Persze, legjobb lett volna olajra lépni és elmenni valahová vacsorázni, vagy megelégedni a vajaskenyérrel, de csak nem hagyok magammal egy szardíniás doboztól kibabrálni! Felvettem a földről és újra próbáltam csavarni rajta, azt remélve, hogy ez a földhöz vágódás kimozdította eddigi merev álláspontjából. De nem. Meg sem moccant.

Újabb megoldást kerestem. Eszembe jutott, hogy van nekünk konzervnyitónk, majd azzal felvágom ezt a disznót. A konzervnyitó, mint tudják, olyan szerszám, amelynek van egy hegyes csúcsa, ezt bele kell szúrni a bádogba, aztán araszolva kell vele tovább haladni, míg vissza nem ér oda, ahonnan elindult. De halljanak oda, a konzervnyitó hegyét sem lehetett a bádogba beleszúrni! Kezdtem gyanakodni, hogy ez a bádog nem is pléh, hanem valami új műanyag, amit csak atommal lehet felrobbantani. Mivel atom nem állt rendelkezésemre, megpróbáltam a konzervnyitó hegyét kalapáccsal beleverni. A hatás rendkívüli volt. A konzervnyitó kirepült, betörte a konyhaszekrény ablakát és elmerült a kristálycukorban, a doboz újra a földre esett és a maradék olaj kicsurgott belőle. Én viszonylag olcsón úsztam meg, csak a kisujjam vérzett, ahogy rácsaptam a kalapáccsal.

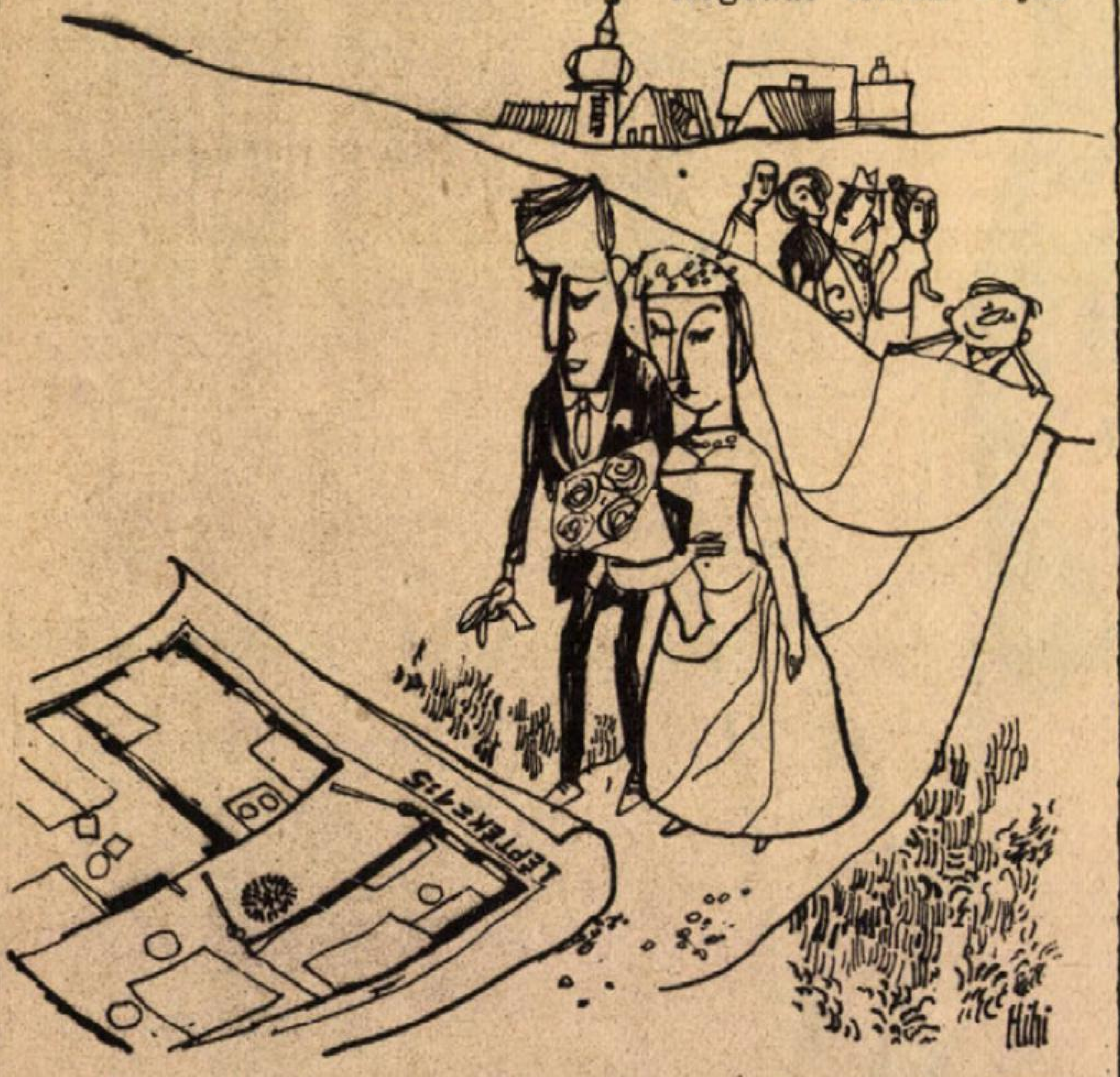
No, gondoltam, most nincs más hátra, megpróbálom késsel. Van nekünk egy kitűnő kenyérvágó késünk, még a feleségem nagyanyjától örököltük, hegyes és éles, talán majd ez. De a bádog vagy pléh, vagy nem tudom, micsoda, ennek is ellenállt, ezt is kalapáccsal kellett ütni, miközben azon a kis nyíláson, amit mindjárt az elején csináltam, úgy röpültek ki a kis szardíniadarabok, mint tavasszal a fecskék. Rövid idő alatt le volt szardíniázva az egész konyha, az asztal, a falak, lábosok, tűzhely, minden. De én azért nem hagytam abba a kalapálást, kinyitlak én a betyár mindenségedet, énrajtam nem fogsz ki! Vertem kegyetlenül a kés nyelét, már zengett az egész ház, az emeletről lekiabáltak, mi az, a házmester becsöngetett, hogy ne tessék akkora lármát csapni, de én nem és nem, nem hagytam abba, míg a kés hegye bele nem hatolt a bádogba vagy micsodába. Ezt mindaddig csináltam, míg a doboz tetejét egy kis darabon ismét sikerült felhajtanom, de mivel kalapálás közben erősen szorítanom kellett a dobozt, hogy ismét ki ne ugorjon, az éles bádog vagy micsoda, több helyen felhasította a kezemet. Több olaj már nem lévén, kizárólag vér folyt a konyha kövezetére. De mindegy, ekkor már annyira voltam, hogy egy kis kávéskanállal be tudtam nyúlni a doboz teteje alá és ki tudtam kaparni a szardíniát. Persze ez mindenhez inkább hasonlított, mint szardíniához, de én azért megettem. Már ami maradt belőle.

Mire a feleségem megjött, én már kissé sápadtan ott ültem a fotelban és a sebeimet nyalogattam.

Balázs Sándor

Korai esküvő

Hegedűs István rajza

– Édes szívem, ne nyugtalankodj, már hozzák az OTP-kölcsönt!...

UJABB világrekord

Alig hevertem ki, hogy egy manchesteri háziasszony távzongorázási világrekordot ért el, máris újabb világrekord híréről értesültem az Esti Hírlap hasábjain.

Mint a szűkszavú közleményből kiderül: egy Purnaman nevű 43 éves nepali férfiú 35 kiló legyet „kapott el”, mely alkalomból elnyerte „Nepál legjobb légyfogója” címét és aranyéremmel tüntették ki.

Sajnos arról már nincsenek értesüléseim, hogy Purnaman úr milyen körülmények között érte el ezt a kimagasló teljesítményt, mely elmekórtani szempontból is figyelemre méltó. A manchesteri háziasszonyról legalább tudom, hogy egyfolytában 136 órát zongorázott, s így fel tudom mérni, hogy milyen emberfeletti feladatot hajtott végre. Hiszen más háziasszony még egy órát sem tud végigzongorázni anélkül, hogy legalább egyszer ne menjen ki a konyhába valami harapnivalóért... Purnaman úr világrekordját megítélni azonban távolról sem ilyen könnyű dolog. Fogalmam sincs például, hogy mennyi idő alatt „kapta el” a 35 kiló legyet és azt se tudom, hogy ülve, vagy állva kapkodott utánuk. Arra is csak következtetni lehet, hogy Purnaman úr az elkapott legyeket bizonyára gondosan megőrizte, különben nem tudta volna utólag megmázsálni őket. Az ügy rendkívüli horderején azonban mit sem változtatnak ezek a részletkérdések. Ugyanis 43 éves fejjel Nepal legjobb légyfogójának lenni nem kis dolog, ha figyelembe vesszük, hogy más gyengébb képességű nepali légyfogók boldogok, ha 60—70 éves korukra 20—25 kiló legyet mondhatnak magukénak...

Purnaman úr tehát nem élt hiába! Tettét gazdagon jutalmazták: aranyérmet kapott és az Esti Hírlap is megemlékezett róla.

Szilágyi György

NEMZETKÖZI SS-TALÁLKOZÓRA KÉSZÜLNEK AUSZTRIÁBAN

Erdei Sándor rajza

Szép kis tabló!

Ilyen is van

Udvariatlan pincért leltek
Fővárosunkban állítólag,
Ámde az ilyen legendákhoz
Megjegyzést fűzök én utólag.

Udvariatlan vendég is van,
S hogy nem népszerű, ne csodálja,
Mert ő az, ki a pincért folyton
Rendelésekkel molesztálja.

Hidvéghy Ferenc

Fogas Kérdések

Az amerikai televízió mint ismeretes, magas összegekkel jutalmazott műveltségi versenyeket rendez. Nem régen leleplezték le ezt a játékot: a bennfentesekkel nemcsak a nehéz kérdéseket közölték, hanem a válaszokat is.

De vannak szerényebben dotált játékok is, többek között a „telefon-rejtvény”. A stúdióból találomra felhívnak egy telefonszámot. Kérdéseket szegeznek a jelentkezőnek és ha jól megfelelt, nyomban jutalmazzák.

A napokban egy 70 éves newyorki kabarészerzőt hívott fel a televízió játékmestere.

— Nagy tétről van szó, uram! Nevezze meg az Egyesült Államok két tábornokát, akik egymás után kerültek az elnöki székbe.

Az író visszaemlékezve elemi iskolai tanulmányaira, megfelelt:

— Washington és Grant.

— Brávó! Nagyszerűen válaszolt. Jutalma tíz ingyenes tánclecke a televízió stúdiójában.

Az író méregbe gurult, de igyekezett magán uralkodni és csendesen így szólt:

— Most én próbálom ki az ön műveltségét. Nevezze meg azt a tábornokot, aki jelenleg az Egyesült Államok elnöke.

— Eisenhower — felelt a játékmester csodálkozva.

— Óriási! — rikoltott az író. — Megjutalmazom: visszanyerte tőlem a tíz táncleckét.

Nagytakarítás Budapesten

Gerő Sándor rajza

KÖNYVES KÁLMÁN

Kaján Tibor rajza

izgalmas történet

Abban a szerencsében részesültem, hogy ezt az izgalmas történetet egy minden tekintetben kiváló ember saját szavaiból vehettem tudomásul:

— Lelkem mélyéig fel vagyok háborodva! Nem tudok róla nyugodtan beszélni! . . . Szabad egy kis tüzet, szeretnék rágyújtani... Köszönöm. No igen, idefigyeljen. Ma a parkban sétálok. Mit mondjak, az idő csodás, a naplemente, mint ahogy meg van írva a nagykönyvben, tömérdek ember sétál. Hát egyszer csak látom, hogy az egyik úton valami huligán szemtelenkedik egy lánnyal. És ott ülnek a padokon vagy sétálnak erős, egészséges, felnőtt férfiak. Nézem, ugyan most mi lesz? Legalább egy a kislány védelmére kelhetne. Hát mit mondjak, utolsó, piszok népség. Mélységes megvetéssel néztem rájuk, ezekre a közömbös emberekre. Egyetlen, érti, egyetlen ember sem állt fel a helyéről . . .

— No és maga? — kérdeztük a feldúlt lelkű, minden tekintetben kiváló férfiút.

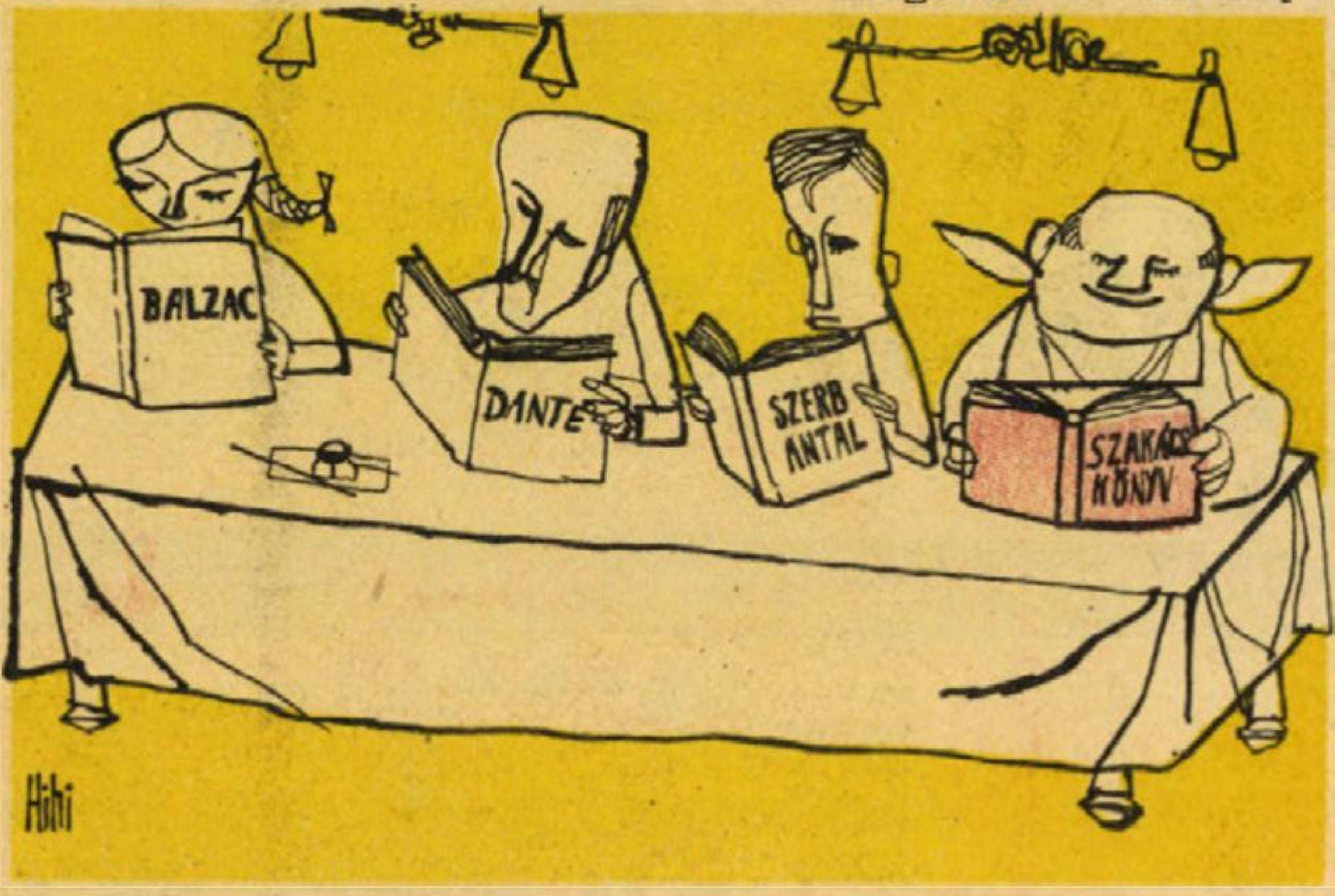
— É-é-é-én? Hogy jövök én ahhoz? Mi közöm az egész dologhoz?

G. Riklin

Oroszból fordította: Pogonyi Antal

A könyvtárban

Hegedűs István rajza

GYERMEKSZÁJ

Csöpike négy éves. Miklós bácsi kedvence. De Miklós bácsi már nyolcvan éves, betegeskedik és három hónapig meg sem látogathatja a kislányt.

Amikor újra beállított, megkérdezi Csöpikét:

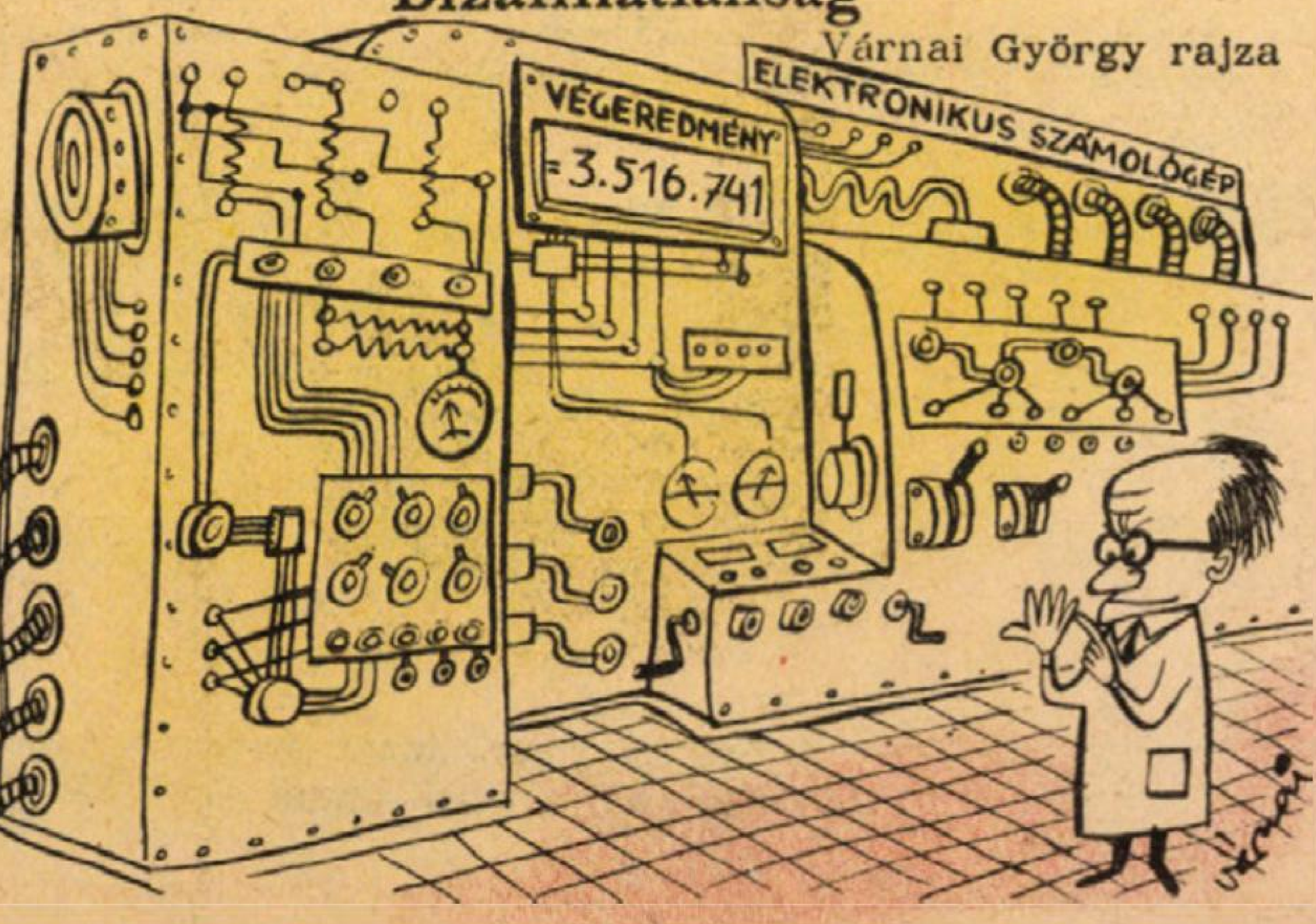
— Hát megismersz-e még? Hát ki vagyok én? Hát hogy hívnak engem?

Csöpike az anyja mellé húzódik és a fülébe súgja:

— Anyu, ez a Miklós bácsi már olyan öreg, hogy a nevét is elfelejtette!

Bizalmatlanság

Várnai György rajza

HÁTHA

„Békebeli" történet

Sok tízezred magammal rokkantan érkeztem haza az első világháborúból. Húztam sebesült jobb lábamat, a sietős katonaorvos bennfelejtett néhány szilánkot. A húszas évek elején a szilánkok megunták a tétlenséget és nyüzsögni kezdtek. Már bicegve is alig bírtam járni — doktorhoz mentem.

Ajánlottak egy fiatal sebészorvost, Molnár Bélának hívták, azonos a Kossuth-díjas (ma már velem együtt nem-fiatal) tudós professzorunkkal. Gondosan megvizsgált (nem ingyen, mert megajándékozott egy kosár gyümölccsel, amit egy másik páciensétől kapott) és kijelentette, hogy a sebesült lábat újra kell operálni. Élénken visszagondolva a trieszti katonakórházra, ahol többször operáltak, görcsösen visszautasítottam minden műtéti beavatkozást.

— Hát jó, várjunk egy kicsit — mondotta a doktor —, minden esetre a lábat kímélni kell. Tulajdonképpen mankóval kéne járnia egy ideig, dehát a fiatal urak nem szeretik az ilyesmit. Tessék egy jó erős botot venni mankó helyett.

Másnap a Párisi Nagy Áruházban kiválasztottam egy sima meggyfabotot. Kipróbáltam, határozottan könnyebb volt vele a járkálás.

— Mibe kerül? — kérdeztem.

Közölték az árát, bizony nem emlékszem már rá, cifrán változtak abban az időben a számjegyek, ami egyik napon százezerbe került, másnap milliót kértek érte.

A pénztárhoz mentem, a blokkal. Amikor fizetni akarok, látom, hogy a pénztárosnő valamit hozzáír a cédulához és jóval magasabb összeget követel.

— Mi ez a húsz százalék? — kérdeztem.

Majd tréfásan hozzátettem:

— Mire a pénztárhoz értem, felment az ára?

A kisasszony komolyan válaszolt:

— Húsz százalék fényűzési adó! Kötelező.

Dermedten néztem rá. Luxusadót fizet a háborúból rokkantan hazatért katona? A mankója után?

Amikor délután felháborodva meséltem el a történetet a szerkesztőségben, kollégám és nagy kortársam Karinthy Frigyes komoly hangon jegyezte meg:

— Igazuk van. Ha arra volt pénzed, hogy részt vegyél a világháborúban, sőt, még néhány jó kis szilánkra is futotta, az a legkevesebb, hogy luxusadót fizess utána . . .

Stella Adorján

VALAKI NEM ISMERI

— EMLÉKEZÉS EGYRŐL, MÁSRÓL —

– Anyus, legegyszerűbb, ha kirúgod...

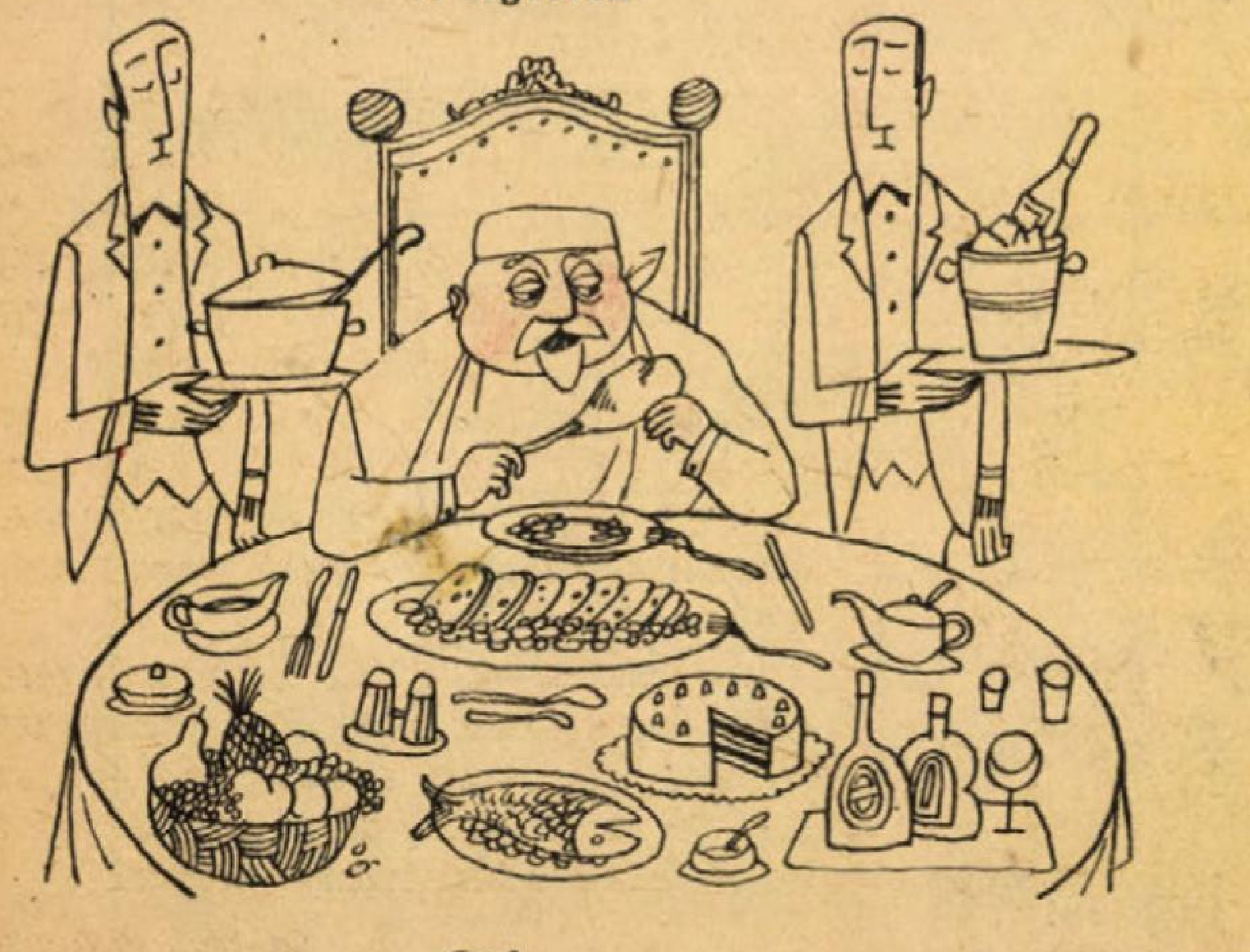
Toncz Tibor rajza

Róbert bácsi ebédje

Kaján Tibor rajza

A ligetben

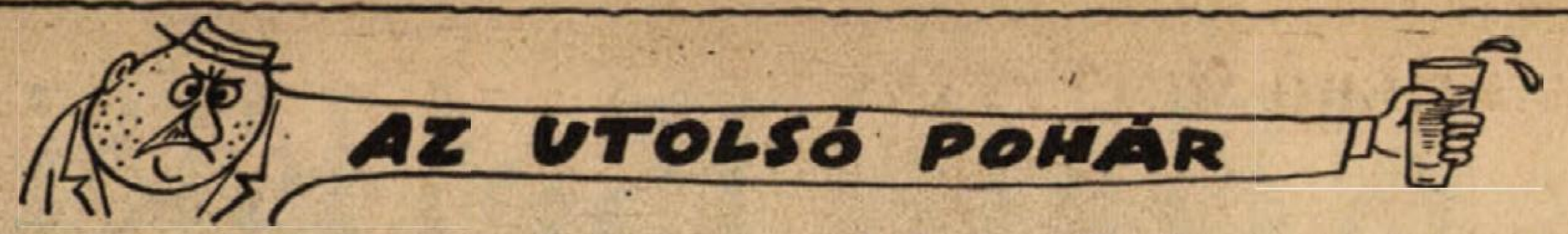

Otthon

– Szóval, fiam, maga fizetésnélküli gyakornok szeretne lenni minálunk... És kitől hozott ajánlólevelet?

Sándor Károly rajza

AZ UTOLSÓ POHÁR

(Két részeg férfi ül egy vendéglői asztalnál, úgy éjfél tájban. Az ittasságnak abban a stádiumában vannak, amikor a nyelv még forog, a fantázia szabadon szárnyal, csak éppen úgy érzik magukat, mintha ködben ülnének a víz alatt.)

1. részeg: Pincér! Pincér! Kérek még két deci bort!

2. részeg: Ne igyál többet, Lajoskám, nagyon szépen kérlek...

1. részeg: Miért ne igyak? Iszom. Épp ez az utolsó pohár fog megártani?

2. részeg: Úgy van, Lajoskám! Az utolsó pohár. Ez az emberiség átka...

Pincér (leteszi az asztalra a két deci bort).

2. részeg (lefogja a másik kezét): Ne idd meg, Lajoskám, ha csak egy kicsit szeretsz... Nézz meg engem, én sem iszom... Megittunk együtt egy bizonyos mennyiséget... Most jókedvűek vagyunk, vidámak vagyunk, aranyosak vagyunk... Most kell abbahagyni, elég volt!

1. részeg: Én még ezt megiszom és nekem is elég lesz. *(Inni akar.)*

2. részeg (lefogja a kezét): Ne, Lajoskám, ha szeretsz... Hallgass a te öreg haverodra... Miért nem iszom én egykortyot sem többet? Mert most olyan jó... Lebegek, mint a szitakötő...

1. részeg: Én nem vagyok szitakötő. Kefekötő vagyok. Hagyjál inni.

2. részeg: Nem hagylak, mert jót akarok neked... A tapasztalat beszél belőlem... Én elméletileg foglalkozom az alkoholizmussal, mint népbetegséggel... Elárulok neked egy titkot, Lajoskám, én csak azért járok kocsmába, hogy szélesítsem a látókörömet, és tudományos kísérleteket végezzek... Persze, magammal is kísérletezem, mint minden önfeláldozó tudós...

1. részeg: És mit fedeztél fel?

2. részeg: Azt, hogy idejében kell megállni! Az ember éjfélkor még azt dalolja, hogy „Ég a kunyhó, ropog a nád..." és éjfél után két perccel már négykézláb mászik a mellékhelyiségek irányába. Két perc alatt történik az egész misztérium. A teremtés koronájából részeg disznó lesz két perc alatt...

1. részeg: És honnan tudod, mikor kell abbahagyni?

2. részeg: Azt érzi az ember... Amikor a legjobb, amikor lebegsz, akkor kell abbahagyni, mert a lebegés után rögtön a mászás következik.

1. részeg: Ez marhaság, én iszom...

2. részeg (ordít): Nem iszol! Az én barátom nem fog sárban henteregni... Az én barátomnak nem fogják kimosni a gyomrát saját költségén... Ha nem tudsz ellenállni egy pohárnak, akkor alkoholista vagy. Vedd tudomásul, hogy a kedélyes borozgatást az alkoholizmustól egyetlenegy pohár bor választja el. Ez Pythagoras tétele. Márpedig Pythagoras tudta, mit beszél, mert ő is szitakötő volt néhanapján...

1. részeg: Szóval úgy gondolod, hogy ellent kell állni a kísértésnek?

2. részeg: Elvi alapon. Férfiasan. Magyar ember módjára.

1. részeg: Nagyon nehéz, Gyuluskám... Neked könnyű, öregem, mert te tudományos alapon iszol, de én azért iszom, mert szeretem a bort. A bor ugyanis egy szeretetreméltó ital, mely hagyja magát inni. Egyszer élünk, Gyuluskám, hadd igyam meg ezt a borocskát, olyan nagy kedvem van hozzá...

2. részeg: Hallgass! Az alkohol ördöge beszél belőled... Ezt már ismerem. Most mindjárt az jön, hogy árva gyerek vagy, téged senki sem szeret, csak szegény édesanyád szeretett, isten nyugosztalja, aztán felhajtod a bort, elénekled azt, hogy „Bodri kutyám meg leszünk egymással" aztán leesel az asztal alá...

1. részeg: Nem... Bizony isten, nem... Szomjúhozom... Kiszáradt a szájpadlásom... Ihatnék, Gyuluskám...

2. részeg: Egy szót se többet! Add ide azt a poharat! Az én barátom nem lesz idült alkoholista... Az én barátom nem fog patkányokat látni minden sarokban... Feláldozom magam érted... *(Fenékig issza a poharat.)* Ilyen barátod vagyok! Pincér, még két decit!

1. részeg: Ezt nekem hozatod?

2. részeg: Magamnak! Az utolsó pohár után már teljesen mindegy, hánnyal iszik az ember...

Gádor Béla

EGYFÉLIDŐS BARTÓK-RAJONGÓK

Miután valamennyi protekcióm, szocialista összeköttetésem és könyörgésem csődöt mondott, kénytelen voltam belenyugodni abba, hogy nem hallgathatom végig személyesen a Bartók-ünnepségek utolsó hangversenyét az Erkel-színházban. Otthon ültem rádióm előtt és két dologgal igyekeztem vigasztalódni. Az egyik: a zene végül mégis csak hallani és nem látni való. A másik: mégis csak örvendetes dolog, hogy hazánkban a modern zene és annak világviszonylatban is kimagasló képviselője, Bartók Béla iránt ilyen óriási az érdeklődés.

Annál nagyobb meglepetéssel értesültem egy barátomtól, aki jelen volt a hangversenyen, hogy a hangverseny szünetében a színház zsúfolásig megtelt nézőteréről a közönségnek mintegy negyedrésze hazament, s már nem hallgatta meg a műsor utolsó számát, a csodálatos Concertót.

Tehát nem mind Bartók-rajongó, aki fénylik a boldogságtól, amikor jegyet szerez egy Bartók-hangversenyre. Miután emberölés árán is megszerezte a jegyet, magából a hangversenyből elég volt neki „egy félidő", hogy sportnyelven fejezzem ki magamat.

Miért mentek haza? Haragvó lelkemben a következő feltevések születtek:

1. Az illetők nagyon messze laknak. Messze Bartóktól.

2. Csalódtak a műsorban, s az első két szám után már nem is reménykedtek abban, hogy a továbbiak során a fejlődés iránya az esztrád felé mutat.

3. Azt hitték, hogy egyedül Rihtert hallgatni sikk, a többi nem fontos.

4. Úgy vélték, hogy megtették a kötelességüket akkor, amikor elhappolták a jegyeket Bartók igazi híveitől, tehát nyugodtan hazamehettek.

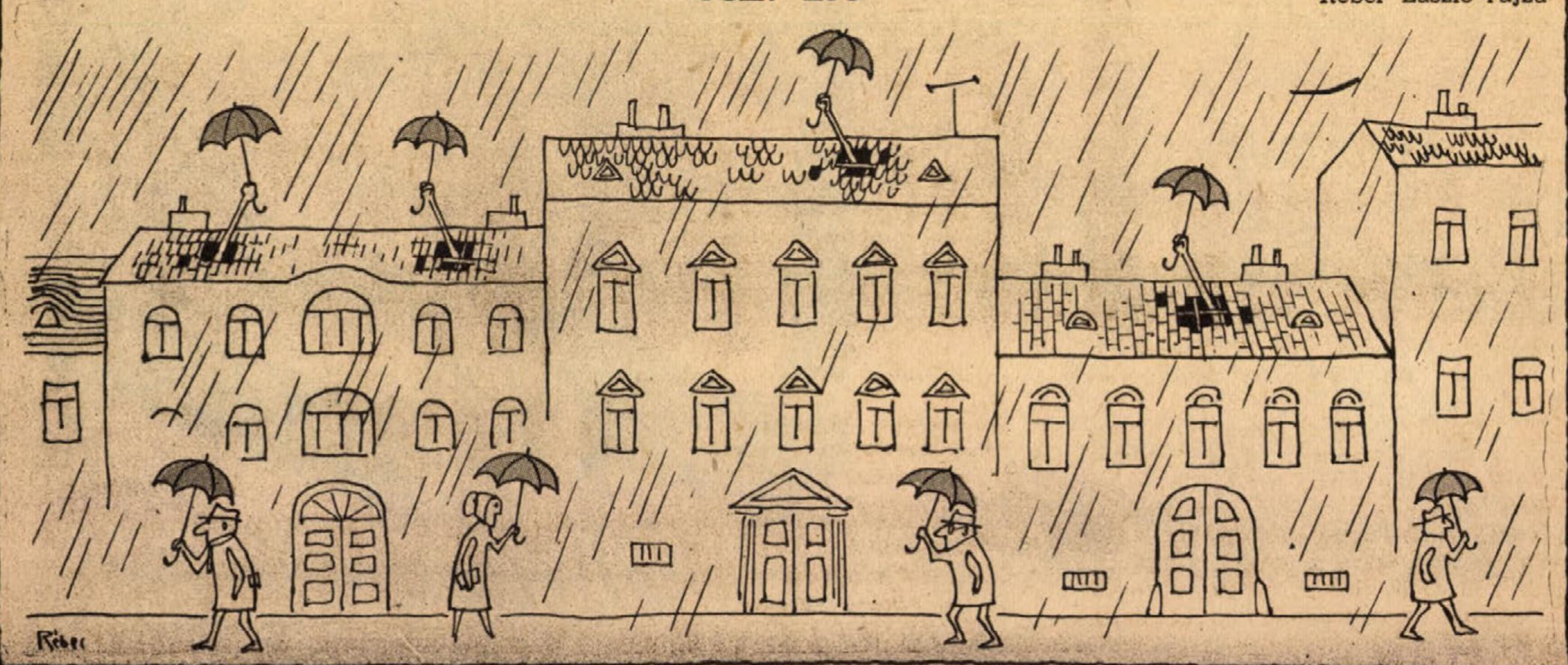
5. Mozijegyük volt.

Még csak annyit, hogy Ady Endrével ellentétben én nem szeretném megcsókolni azt, aki elment.

F. L.

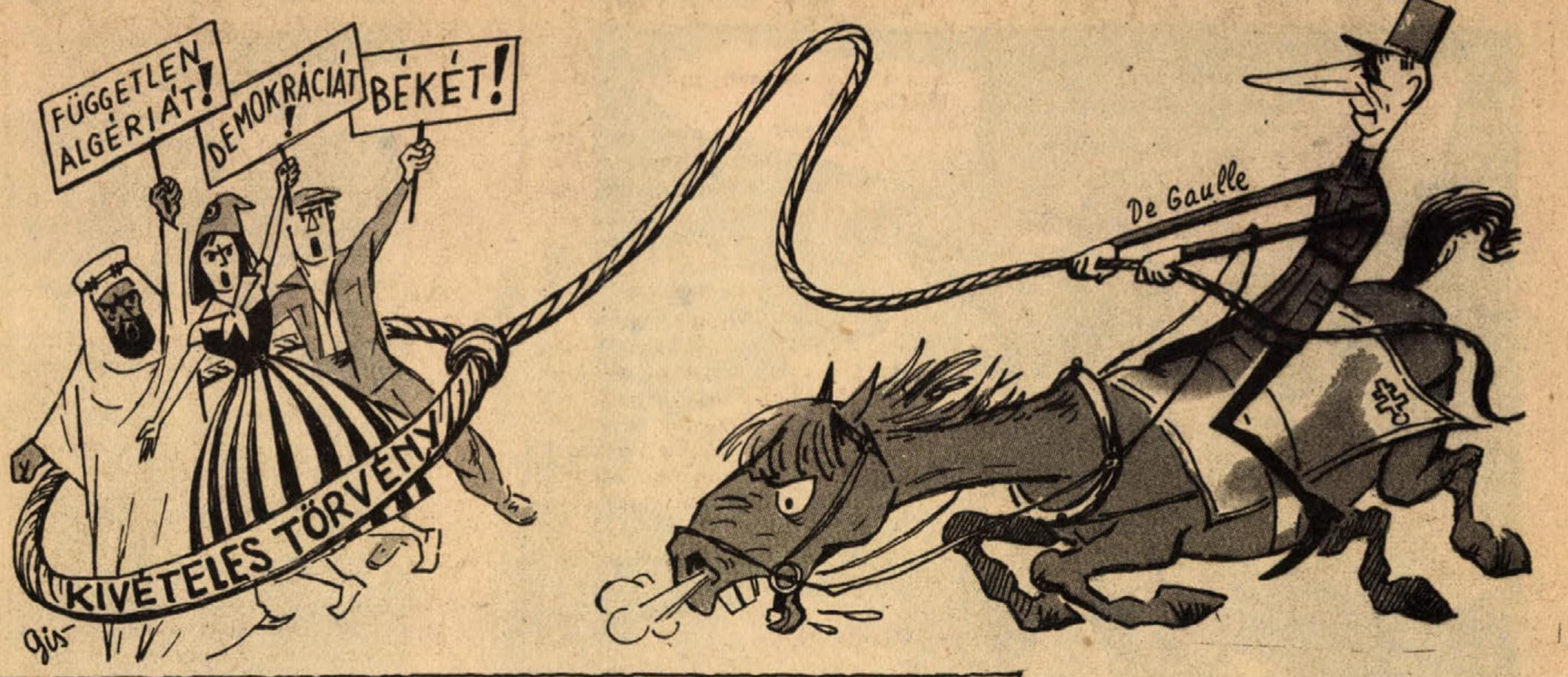
ŐSZI ESŐ

Réber László rajza

VAKMERŐ MUTATVÁNY

Szegő Gizi rajza

Módszertani javaslat

a történelem tantárgyának oktatására az általános és középiskolák valamennyi alsó és felső osztálya számára

(Tapasztalatom szerint az ifjúságot mindennél jobban érdekli a sport, ezen belül is a labdarúgás, melyben nagyfokú jártasságot és hozzáértést tanúsít. Ebből kiindulva javasolom, hogy oktatásunk alapnyelve a labdarúgás legyen, melybe valamennyi tantárgy elmésen belehelyettesíthető. Mai, első módszertani példámban a történelmet veszem elő, s alább bemutatom, hogyan oktatható mégoly komplikált történelmi időszak is a labdarúgás alapnyelvén, mint például a harmincéves háború.)

Harmincéves háború,

avagy: többfordulós, visszavágó mérkőzés, Európa római katolikus és protestáns válogatottjai között, a westfahleni kupáért.

KATOLIKUSOK
Ferdinánd II.
Wallenstein Tilly Pappenheim
Cserejátékos: Ferdinánd III.

PROTESTÁNSOK
Thurn
Keresztély IV. Gusztáv Adolf Mansfield
Csere: Tortenson Rákóczi II.

Játékvezető: III. Fülöp (Spanyolország)

Tapogatózó játékkal indul az első néhány év. A profi- (zsoldos) játékosokkal megerősített katolikusok több támadást vezetnek északon, az iram egyre erősebb, a játék egyre kíméletlenebbé válik. A bíró mindent elnéz a kíméletlen Pappenheimnek, végül ordító lesállásban nem fújja le a magdeburgi kapu előtt Tilly-t, aki megszerzi a vezetést a katolikusoknak. A protestáns védelem bosszantóan lyukas, Wallenstein és Tilly úgy megy át Keresztély IV-en, ahogy akar. A protestánsok most taktikát változtatnak és Gusztáv Adolfra játszanak. A svéd gólkirály megfordítja az elveszettnek látszó első tizenöt évet, Breitenfeld-nél, Würzburgnál és Rans-nál mesterhármast csinál. Mezőnyjáték után ér véget az első félidő, a protestánsok bezárkóznak Münchenbe, a katolikusok Bécsbe.

A szünetben viharos jelenetek támadnak a bécsi öltözőben: Erősen intrikálnak Wallenstein ellen, végül is leváltják, cserét határoznak el, s megszerzik a protestánsoktól Keresztély IV-et, akivel azonban nem sokra mennek, mert mindjárt a második tizenöt év elején rúgást kap Dánia alapvonalánál és azontúl végigbicegi a mérkőzést.

Közben tragikus esemény történik a pályán. Egy győzelmes támadás során Gusztáv Adolf súlyosan megsérül, ölben viszik le a pályáról. A katolikusok sportszerűen együttéreznek a nagyszerű csatárral, még Ferdinánd II. is fejet hajt előtte. Gusztáv helyét Tortenson tölti be, Keresztély IV. helyett pedig Rákóczi II. kerül a csapatba, de nem váltja be a hozzá fűzött reményeket, örökké lemarad a labdáról, nem bocsátkozik közelharcba. Ferdinánd II-t Ferdinánd III. váltja fel, de a mérkőzés ellaposodik. A katonák nagy tömegben hazaindulnak, a francia határbíró beintésére ér véget a küzdelem.

A harmincéves háború telitalálatos csataszelvénye:

(előállók a hadszíntér-választók)

Wallenstein—Mansfield	1
Tilly—Keresztély	1
Tilly—Gusztáv Adolf	2
Keresztély—Tortenson	×

Pótmérkőzések:

Kutuzov—Napóleon	1
Darius —Nagy Sándor	2

Somogyi Pál

Házi feladat

Vasvári Anna rajza

FOGAS KÉRDÉS

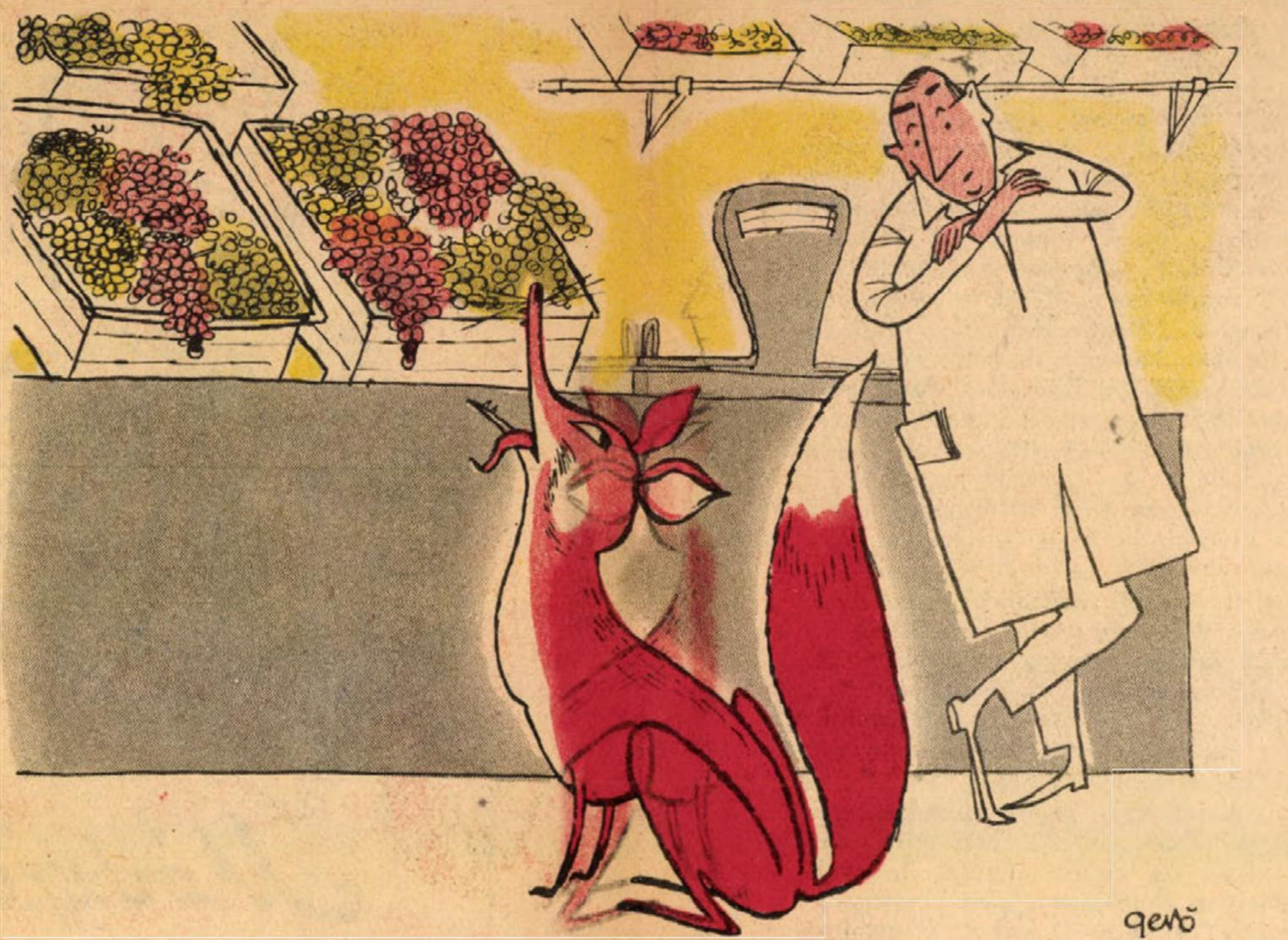
Gerő Sándor rajza

– Csak tudnám, hol vagyok otthon?

Modern Aesopus mese

Gerő Sándor rajza

– Savanyú a szőlő, róka koma?
– Nem! Drága!

Üzleti tárgyalás

Toncz Tibor rajza

– Mit is ígértem ezért? Ja igaz, kétszoba összkomfortosat, ugyebár? . . .

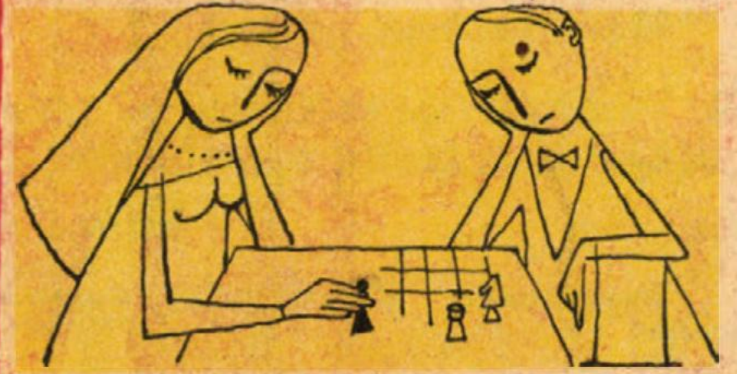
Családi háború

Pusztai Pál rajza

három kis ügy

1.

Tudja az ördög, hogy miért olvasom el minden reggel a házassági apróhirdetéseket, holott sem nősülni, sem férjhezmenni nem akarok. Önzetlen érdeklődésem azonban valamelyik reggel szép jutalommal járt. Ezt olvastam ugyanis a Magyar Nemzetben:

> **Házasság céljából csinos fiatal lányokkal megismerkedne két jó barát. „Sakk, kártya" jeligére.**

Nekem ez a hirdetés felettébb tetszett. Természetesen a jeligéje miatt. A sakkozást ugyanis sokra becsülöm és régi meggyőződésem, hogy ha csak másfélórácskát sakkozna mindenki naponta, megjavulna az emberiség. De tetszett ez a jelige józan mértéktartása miatt is. Az ilyen jeligék, hogy: „Boldoggá teszem!" „Nem bánja meg!" „Egymásért mindörökké!" mindig azt az érzést keltik bennem, hogy — amennyiben jóhiszeműek — elvakultan optimisták. „Boldoggá teszem!" — ígéri a középkorú diplomás, s én elhiszem, hogy eltökélt szándéka ez. De sikerülni fog-e neki? Nem csak rajta múlik. Az én két hirdetőm kevesebbet ígér: sakkot és kártyát. De ezt bizonyosan meg is valósítják. Ámbár . . .

Ámbár az élet útjai egyre kevésbé kifürkészhetőek. Lehet, hogy a fiatal asszonyka mindig éppen akkor óhajt majd sakkozni, amikor a férje kártyázni szeretne s emiatt éppolyan boldogtalanok lesznek, mintha az örök boldogságot ígérték volna egymásnak.

2.

Rendkívüli szerencsém folytán a lakásom telefonszáma egy számjegy kivételével azonos egy nagyüzem telefonszámával s ennek következtében téves hívásokkal a nap minden órájában el vagyok látva. Olykor hatszor-nyolcszor is cseng egymásután a telefonom, s hol a 257-es melléket, hol a bemérő-osztályt, hol a főmérnököt kéri tőlem számon egy türelmetlen hang. Hogy magamat a téves hívások áradatában kissé felüdítsem, lélektani tanulmányokat végzek: hogyan reagálnak a telefonálók, ha 1. Szárazon bemondom, hogy „téves" és már teszem is le a kagylót. 2. Ha eltréfálkozom egy kicsit a hívóval, hogy megvígasztaljam. 3. Ha jóságosan kioktatom, hogy melyik számjegynél követte el a hibát s felhívom figyelmét arra, hogy kesztyűben ne tárcsázzon. 4. Ha vele együtt szidom a telefonközpontot.

Élményeim rendszerezésével még nem készültem el, de tegnap olyan példátlan adalékhoz jutottam, hogy ide kell írnom. Az alábbi párbeszéd folyt le köztem és egy kedves női hang között:

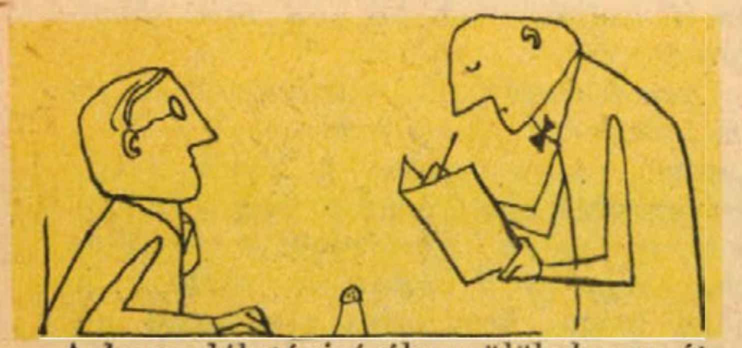
— Halló! Kérem a százötös melléken Kovásznai doktort!

— Tévesen tárcsázott asszonyom, ez magánlakás.

— Marha!

És letette a kagylót.

3.

A kora délutáni órában ülök be az étterembe, mert elkéstem az ebéddel. Miközben az étlapot tanulmányozom, ott áll a kedves öreg pincér és figyel.

— Kérek egy borjúpörköltet nokedlivel — mondom.

— Már nincs . . . — mondja és kihúzza a pörköltet.

— Akkor rakottkáposztát . . . — mondom.

— Már nincs . . . Elfogyott — mondja és kihúzza a káposztát.

— Akkor kérek egy gombássertést . . . — mondom.

— Már nincs . . . — mondja és kihúzza.

— Akkor kérem Guzlics Gyula árfelelőst — mondom félre nem érthető gúnynyal — látom ő is szerepel az étlapon.

— Tegnap áthelyezték — mondja ő és kihúzza az árfelelőst.

t. l.

Volna esze hozzá!

Szűr-Szabó József rajza

– Uram, nem cserélne velem kapualjat?

Padlásszobában azért lakott, mert hitt abban, hogy a környezetnek líraformáló ereje van. Költő nem lakhat az első emeleten. Ezen a télen azonban kétségei támadtak, mert néha annyira fázott, hogy az ihlet is elkerülte. Ha az ember nem tud verset írni, akkor miért nyomorog? — tette fel magának a kínzó kérdést. Tulajdonképpen nem is kérdés volt ez, hanem szemrehányás a sorsnak. Költő volt, nem írt sem színdarabot, sem regényt, sem filmet, sem bábjátékot, sőt még dalszöveget sem. Halhatatlanságra vágyott, nem pénzre. Eddig mindössze egyetlen verseskötete jelent meg 813 példányban, s a kutyának sem kellett. A nagyközönség gyanakvása az új költőkkel szemben soha nem rettegett méreteket öltött. Egyszer egy vevőnek tévedésből eladtak egy Regőczey-kötetet, de az illető visszahozta, mert mint mondta, Petőfit kért.

Regőczey Zsolt — ez volt a költő teljes neve — egy kissé elkedvetlenedve ült szobájában a kályha mellett, abáltszalonnát evett köményes rozskenyérrel és lila hagymával. Egy kicsit most már jól is kellene élnem — gondolta. Verset már írtam eleget, feldolgoztam az emberi érzések számtalan megnyilvánulását. Hozzá mertem nyúlni olyan kényes témához is, mint a szerelem. És az embereknek mégsem kellenek. Ez a kor méltatlan a költészetre. A lírában nincs cselekmény, nincs izgalmas üldözés, a gyilkosság is ritka. A versnek nem lehet lopva kíváncsian megnézni a végét, egy verseskötettel nem lehet visszavonulni vasárnap délután a szezlonra, azzal, hogy „van egy jó könyvem, nem megyek sehova".

Egyáltalán, kesergett Regőczey Zsolt, mi szükség van új versekre? Az emberiség el van látva megfelelő mennyiségű verssel, tulajdonképpen már a meglevő mennyiséggel sem tud mit kezdeni. Az új versek éppen ezért eladatlanok, csak a raktárak túlzsúfoltságát fokozzák. Minek új verset írni, amikor van elegendő mennyiségű régi s valljuk meg, nem is rossz. Minek utat építeni ott, ahol úgyis van?

De Regőczey ellenérveket is talált benső vitájában. Ha van is út, lehet jobb, de legalább is új utat építeni. Lehet jobb izgalmasabb spanyolviaszt feltalálni a réginél, a meguntnál. De hát akkor miért ez a közöny, miért ez a részvétlenség? Talán az utókor?...

Ez a fogalom olyan undorral töltötte el, hogy gépiesen a pálinkásüveg után nyúlt, és csak úgy az üvegből kortyolgatott. Nyilván sokat talált inni elkeseredésében, mert ha fokozatosan is, de elsötétült előtte a világ, majd rövidesen látomása volt. Kezdetben nem is tudta, hol van, mi a színhelye látomásának. Eléggé meglepődött, amikor egy különös járművön haladó rikkancs így kiabált:

— Vakmerő betörés a Regőczey utcában!

Ekkor már kezdte sejteni, hogy vala-

melyik későbbi korban járhat, amely a jelek szerint méltányolja költészetét. Ez a költő sorsa, morgott, hagyják éhenhalni, aztán utcát neveznek el róla. Még ingerültebbé vált, amikor két fiatalembert hallott beszélgetni. Az egyik ingerülten vágott földhöz egy cigarettát ezekkel a szavakkal:

— A fene egye meg ezt a Regőczeyt, olyan kemény, hogy nem lehet szívni!

Szörnyű, gondolta Regőczey, tehát cigarettát is neveznek majd el rólam. Milyen lealázó gondolat, hogy a lánglelkű költő hálás utókora bemegy a trafikba és kér egy pakli Regőczeyt, szopókásat. Különben is ő bement a trafikba, vett egy pakli Regőczeyt, s megállapította, hogy valóban kemény. A Vörösmarty sokkal porhanyósabb, a Csokonai sokkal aromásabb. Mellőzés, mindig csak mellőzés, gondolta elkeseredve Regőczey és továbbment. Hogy körülötte hogyan változott meg a világ, az a legkevésbé sem érdekelte, mert a tudomány és a technika vívmányai mindig hányingert okoztak nála. Éppen ezért gyalog ment el a Regőczey utcába, amelynek különben azelőtt Dagály utca volt a neve. Gyerekek verekedtek éppen, amikor befordult a körútról, majd elesett egy eldobott dinnyedarabon, alaposan megütötte magát. Káromkodva kelt fel, s szidta magát, hogy merő hiúságból ilyen elhanyagolt utcában kódorog. Később egy érdekes falragaszra lett figyelmes. Szülőfalva, Abádszalók Regőczey-napokat hirdetett „a költő születésének 100-ik évfordulója alkalmából". A Regőczey-napok során különben — amint az a falragasz szövegéből kiderült — vásár is lesz és nagyszabású ökölvívó versenyt rendeznek fővárosi versenyzők részvételével, továbbá tűzijáték. Az egyik körúti kirakatban kis, gipszből készült Regőczey-szobrot látott, igen olcsó áron, sőt közületek egy tucat rendelése esetében 15 százalék kedvezményt kapnak. Ugyanott különben művészi képes levelezőlapokra lett figyelmes. A művészi képes levelezőlapok Regőczey Zsolt életéből vett epizódokat ábrázoltak. Az egyik művészi képes levelezőlapon Regőczey éppen kiment egy gyermeket a zajló Dunából, a másikon rohamra indul a zsarnokság ellen, a harmadikon gólt fejel a brazílok hálójába. Látott még Regőczey-kendőt, Regőczey-falvédőt és Regőczey-hamutálcát is. Íme, gondolta elkeseredetten, ide jut a költő. Édeskés tömjénezés, ipari feldolgozás, hamis emlékek az életéből. Aprópénzre vált-

ják fel költői lelkét. Mi köze neki mindehhez?

Tovább bandukolt, elkeseredetten, föl sem nézve. Majd egyszerre csak a Népligetben találta magát. A távolban egy óriási szobor emelkedett a látóhatár fölé. Rosszat sejtve közeledett, s rémülten látta, hogy az ő szobra. A mintegy 50 méter magas bronzóriás végképpen feldúlta. Összetépem minden versemet, határozta el hirtelen dühében. Aztán megdöbbenve látta, hogy egy ejtőernyős alak zuhan ki a szobor fejéből, rövid lebegés után földet ér és — énekel. A magasból zene szűrődött feléje. Mi lehet ez, töprengett. Közelebb ment a szoborhoz. Kiderült, hogy a szobor fejében vendéglőt rendeztek be, villámgyors felvonón lehet oda feljutni. A részegeket persze éppen úgy kidobják, mint más kocsmákból.

Regőczey is felsuhant, majd leült az egyik asztalhoz. Olyan hangulatban volt, amelyben csak pálinkát lehetett rendelni. Minden mindegy, gondolta, amikor felhajtotta az első pohár tartalmát. Aztán meglepve nézett körül. Kedélye pillanatok alatt megváltozott. A pálinka olyan elsőrangú volt, amilyent még sohasem ivott. El is határozta, hogy nem megy vissza régi életébe. Maradt a látomásban.

Feleki László

babonáról szó sincs!

Lekopogom, hogy babona
Végképp nincs már minálunk,
Mindent bölcsen, megfontoltan,
Józan ésszel csinálunk.

Igaz, a pénzt megköpködjük,
Mint rég kincsét a pogány,
De ezt ma már úgy nevezzük,
Hogy haladó hagyomány.

(Várjuk, hogy a forintból így
Emelkedik csoda-hegy,
Mert az ilyen bankóhoz az
Apja, anyja odamegy!)

A szenteket lepénzeljük,
Ha valami kellene,
Ez csak „üzlet", — nem babona.
S a szent sincsen ellene.

A bonviván patkót markol,
Hogy szebb legyen a dala.
No, de ez se babonaság,
Ennek neve: kabala.

Babona már nincs minálunk,
Öröm ezt még írni is.
Fentieket, aki űzi,
Nem babonás! (Csak dilis.)

K. Tóth Lenke

LEVÉL üzérkedés ügyben

Tisztelt Uram!

Élő bizonyítéka Ön annak az ismert szólás-mondásnak, hogy a pénz nem boldogít, hiszen Önt a pénz tette boldogtalanná. A saját pénze, ami van és nem az a pénz, ami nincs és melynek hiánya oly sok embertársunkban kelti a boldogtalanság érzetét. Ha nem volnék ennyire elfoglalt ember, időt szakítanék magamnak arra, hogy őszintén sajnáljam Önt mérhetetlen boldogtalanságáért, melyet rengeteg pénzének köszönhet. Nem ezt érdemli Ön a sorstól, hiszen pénzét nem a lottón, vagy más szerencsejátékon nyerte, hanem chilei bőrön, svájci órán, svéd varrótűn, német nájlonon és magyar gyapjún, amit kisebb-nagyobb tételekben az elmúlt évek folyamán nem csekély kockázattal alkalma volt venni és adni tőzsdefiókká kinevezett kedvenc törzspresszójában.

És most itt áll Ön, ahogy Pesten mondják, megfürödve, a sok pénzzel és nem tud vele mit kezdeni, pedig most már villát is vehetne, kint Zuglóban, amire oly régen vágyakozik. Még jutna egy Moszkvicsra is, új, felülszelepelt, almazöld kis kocsira, melyen kedves felesége bejárna a Belvárosba komissiózni, nehogy összekuporgatott tízezreit az egerek egyék meg a ládafiában. Dehát, sajnos, nem vehet Moszkvicsot sem és így elmarad a komissiózás is, mert a fentebb felsorolt üzletágakat Ön oly diszkréten volt kénytelen űzni, hogy arról illetékes hatóságaink mindezideig tudomást nem szerezhettek, és joggal kérdeznék, honnan és miből telik Önnek a mi szerény viszonyaink között ilyen hirtelen zuglói villára és almazöld Moszkvicsra!

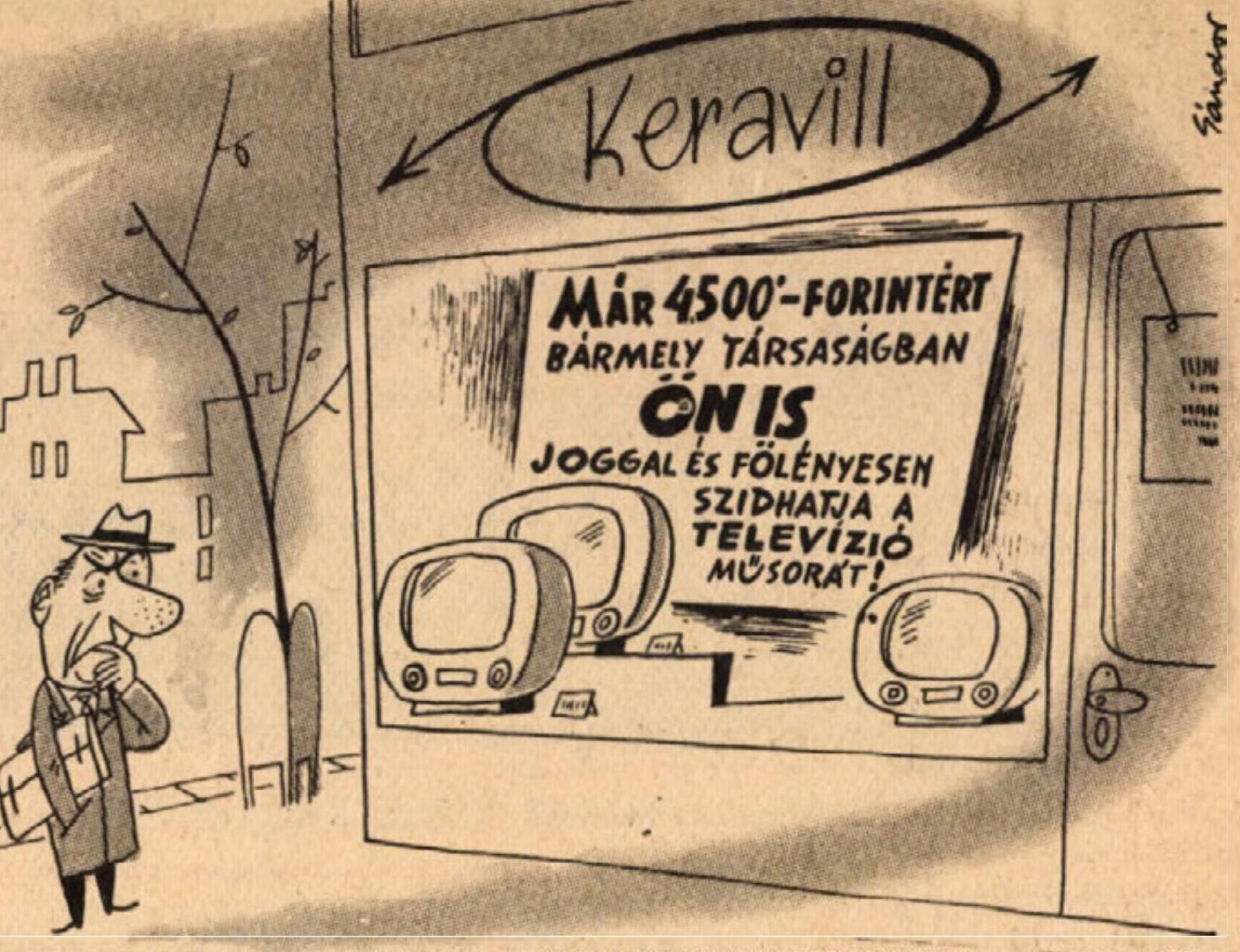
És hogy sem ezt, sem mást ne kérdezzenek Öntől, igénytelenül él, szinte átlagon alul, egyben-másban szükséget is szenved és kedves felesége is csak titokban főz jó falatokat, nehogy feltünjék esetleges költekezésük. Pedig mennyire szeretnének csak egy kicsit is nagyobb lábon élni és a heti egy napos bejárónő helyett állandó háztartási alkalmazottra bízni a lakást abban a zuglói villában, amit magukénak vallhatnának.

Szomorúan él Ön uram, kétségek között, boldogtalanul, szívében bánattal telve, de olthatatlan dühvel és irigységgel üzérkedő kartársai iránt, akik oly bátran költekeznek Önhöz hasonló kockázatos tevékenységükkel szerzett százezrekből anélkül, hogy busás jövedelmük után egy fillér adót is fizetnének az államkasszába. Ez talán még jobban fáj Önnek, mint az, hogy kollégái gyakran éjszakai lokálokban szórják a pénzt és átdorbézolják a hajnalt, míg Ön, még szűkebb baráti körében sem engedélyez magának egy valamire való házimurit.

Megértem keserűségét, nem is vigasztalni akarom, csak éppen megnyugtatni: ne bánkódjék a sors mostohasága miatt. Az Ön szerény magatartása meghozza gyümölcsét: bizonyára később fog majd lebukni, mint telhetetlen, nagylábon élő kollégái.

Földes György

PSZICHOLÓGIAI REKLÁM

Melyik az igazi Picasso?

Egy amerikai turista Párizs művésznegyedében, a Montparnasse-on egy Picasso-képet vásárolt. Néhány héttel később elvitte a mesterhez és megkérte, lássa el hitelesítési kézjegyével. Picasso ridegen így szólt:

— Hamisítvány

Az amerikainak nem tetszett a kurta válasz és pár nap múlva megmutatott egy valódi Picasso-képet a festőnek. Picasso ránézett az alkotásra és ismét kereken kijelentette:

— Közönséges hamisítvány.

Diadalmasan vágta ki az amerikai:

— Mester, ezt a képet öntől vásárolták!!

Mire a művész rezignáltan felelte:

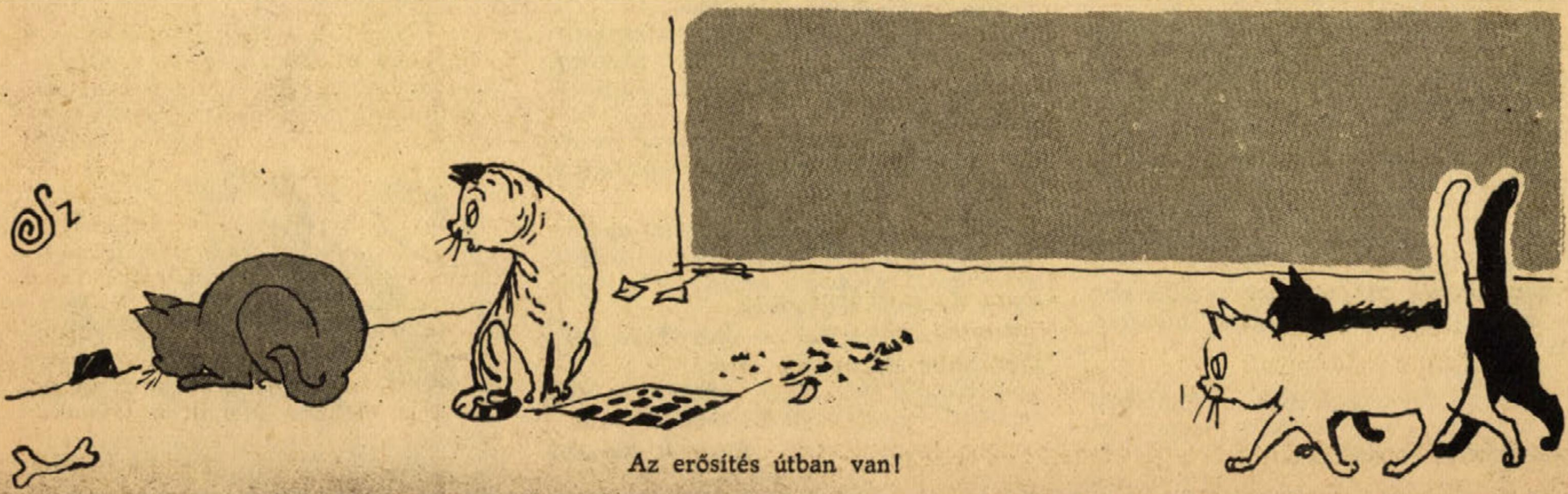
— Mit gondol uram, én nem festettem már néhány hamis Picasso-képet?

Hiúság

Megindult a harc a patkányok ellen!

Szűr-Szabó József rajza

Az erősítés útban van!

Diplomáciai levélváltás

Vasvári Anna rajza

– Esküszöm, nem tudom, hogy mit írjak . . .

A férj pénztárcája

Szűr-Szabó József rajza

Gazdaságos kihasználás

— És mit csináltatsz az asszonynyal? — érdeklődött kora reggel férjem. Az asszony alatt a bejárónő volt értendő, akit a Fővárosi Takarító Vállalattól rendeltünk 8 forintos órabérért és aki ma reggel tartja majd ünnepélyes szék-, asztal- és parkettfoglalását, egyszerű, de rendetlen polgári otthonunkban.

— Hogyhogy mit csináltatok? Kitakaríttatom a lakást!

— Úgy? — kacagott fel férjem keserűn. — Újabb jellemző adalék fékevesztetten pazarló természetedre. Ezt a könnyű kis munkát szinte szórakozásképpen mi magunk is elvégezhetjük. Gazdaságosabban kell kihasználni a bejárónőt.

Noha tapasztalatból tudtam, hogy ez a „mi" csupán fejedelmi többes, amely alatt én vagyok értendő, mégis az érvektől meggyőzve kijelentettem: — Rendben van, akkor a bejárónő mosni fog, még hozzá a te ingeidet.

— Ez ha lehet, még ésszerűtlenebb. — Így férjem. — A Patyolat 2,40-ért mos egy férfiinget, viszont ilyen órabér mellett itthon legalább a duplájába kerül. Vétkes pénzpocsékolás.

Ez igaz.

Miután így elvetettük a takarítást és a mosást, rugalmasan átcsoportosítottam a teendőket.

— Leküldöm bevásárolni és vacsorát főzetek vele.

Most anyósom élt a vétó-jogával:

— Ilyen drága vacsorát osztályon felüli vendéglőben sem ennénk az ülő-, fogyasztási-, hely-, zene-, levegő-élvezeti, Dunapart-nézési díjat belekalkulálva. Bevásárlás: két óra, főzés ugyanannyi, ez már maga 32 forint! Bűn lenne erre használni ezt a drága nőt.

El kellett ismerni anyósom érvelésének helytállását.

Dehát akkor mit csináltassunk a bejárónővel?

A következők merültek még fel: befőzés, ablaktisztítás, kilincs-szidolozás és ágynemű-áthúzás.

Érettebb latolgatás után valamenynyit kénytelenek voltunk elvetni, egyiket sem találtuk elég gazdaságosnak.

Hát akkor mit csináltassunk vele? — néztünk tanácstalanul egymásra. Hirtelen felkiáltottam:

— Megvan! Megtaláltam az egyetlen helyes kihasználást, azt a magas színvonalú munkát, amely arányban áll a 8 Ft-os órabérrel.

— Mi lenne az? — kérdezte felélénkülve a család.

— Elküldjük, hogy keressen egy bejárónőt 4 forintos órabérrel.

Kertész Magda

Zenedíj

(Történik egy zenés eszpresszóban. Zongoraszót hallani, de a zongorát nem látni, mert az eszpresszó másik felében van.)

Vendég: Pincér! Pincér!

Pincér (jön): Parancsoljon . . .

Vendég: Borzasztó kérem ez a zongora!

Pincér (sértődötten): Ne tessék ilyet mondani a kedves vendégnek, ez egy kitűnő acéltőkés, angol mechanikájú zongora . . .

Vendég: Az lehet, de ez a zene . . .

Pincér: A zene? Az más. Az engem is halálra idegesít . . .

Vendég: Innen nem is látom, hogy ki játszik . . .

Pincér: Ezért a könnyebbségért nem kell külön fizetni. Egyébként egy férfi . . .

Vendég: Nagyon rossz zongorista.

Pincér: Az kérem! Iszonyúan rossz. Az üzletvezetőt már tönkretette, tegnap szállították el a mentők, idegösszeroppanással. Különben mindenki vattát dug a fülébe, hogy kibírja valahogyan ezt a ricsajt. Ennek a zongoristának már híre van a szakmában, olyan rossz. Tetszik tudni, nálunk az ábécé betűivel jelölik az egyes minőségi kategóriákat. A legjobb az A . . .

Vendég: Akkor ez a zongorista X kategóriás . . .

Pincér: Dehogy! Hová gondol a kedves vendég? Z, kérem tisztelettel, Z! Nála rosszabb nincsen Budapesten!

Vendég: Dehát, ha tudják, miért engedik zongorázni?

Pincér: Muszáj, kérem. Ingyen csak nem szedhetjük a zenedíjat . . .

(Függöny.)

Gera Mihály

MORZSÁK

Míg magad vagy, addig nem egyedül vagy.
Ezt ketten játsszák. Kell, ki egyedülhagy.

*

Sikereit ki könnyen veszti — nyert,
— mégtöbbet, ki elbírja a sikert.

*

Sok bába között elvész a gyerek.
— Vagy egynek a kezén, kit jól ismerek.

*

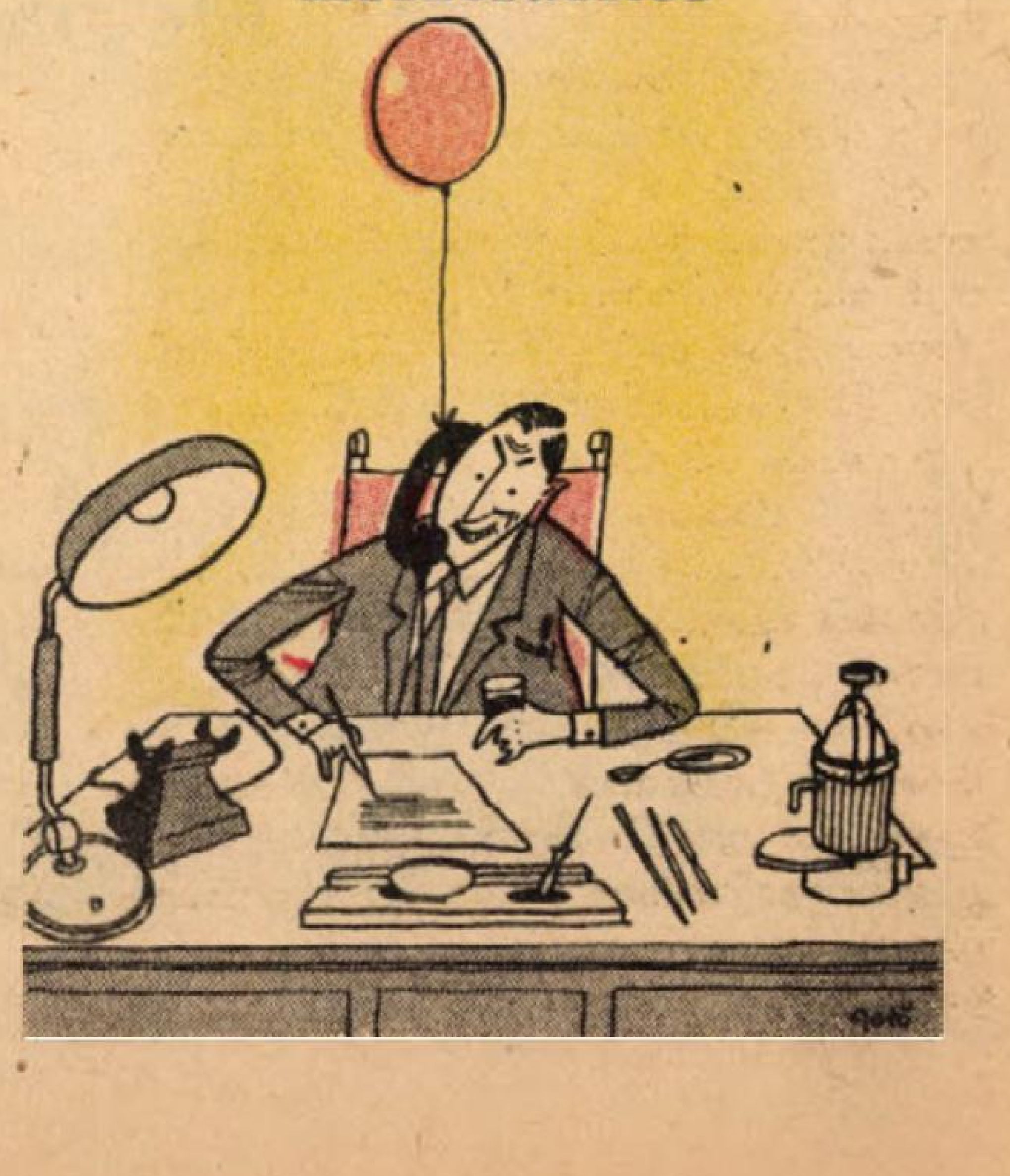
Bátraké a szerencse: egyenlőtlen áruelosztás.

*

A vak tyúk is talál szemet.
Így csak cserélt: szemért szemet.

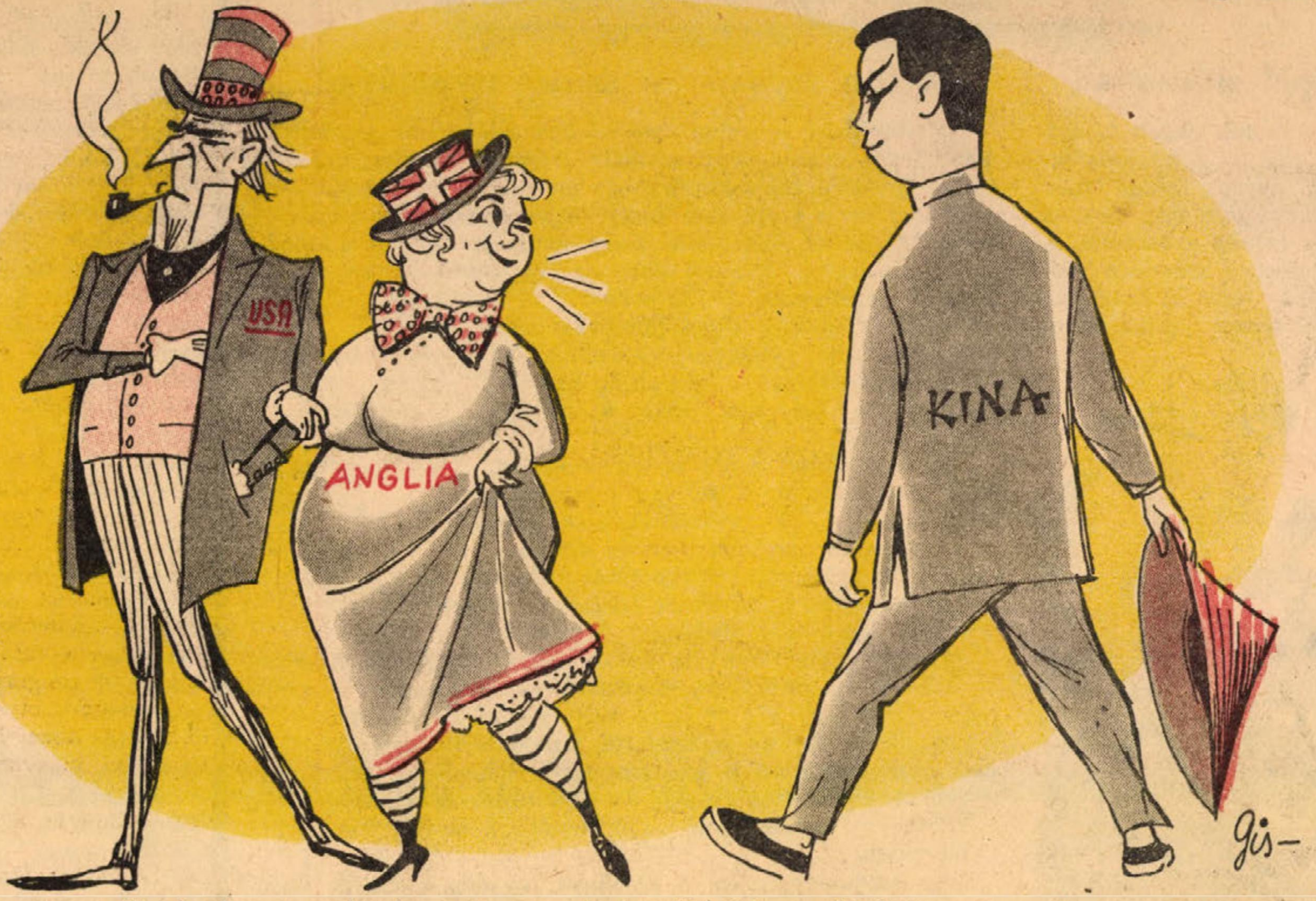
(péreli)

Ésszerűsítés

ÜGYES „ASSZONYKA"

Szegő Gizi rajza

– Fiatalember, én azért fenntartom magával az üzleti kapcsolatokat...

SALÁTA

Megvettem a fiam tankönyveit. Most jár harmadikba a kölyök, harmadik általánosba. Tetszik tudni, mennyibe kerül öt darab tankönyv? Tizenöt forint és harminc fillérbe.

Emlékszem, nekem sohasem voltak új tankönyveim, ropogós és enyvszagú könyveim. Mindig használt, rozzant fedelű, csipkés szélű salátákat kaptam, rendszerint egy-két oldal hiányzott belőlük és a lapok kijártak...

De a legjobban az fájt, hogy már minden illusztrációt átdolgoztak elődeim és soha egyetlenegy királyt sem hagytak pipa, vagy cilinder nélkül. Egyetlenegy hercegnőt sem találtam, akinek kis kecskeszakállt rajzolhattam volna, vagy legalább egy icike-picike kis vekkerórát a nyakába. A csataképeken is minden négyzetcentiméter helyet berajzoltak az ismeretlen művészek: repülőkkel és rollerező páncélos lovagokkal.

Ekkor elhatároztam, ha késve is, de kárpótolom magam: veszek néhány forintért egy iskolai történelemkönyvet és a saját ízlésem szerint átdolgozom a képeket. Persze, nem a fiam előtt. Nem. Éjnek évadján, titokban akartam pingálni, vastag színes ceruzával, esetleg lila tintával. Voltak már elképzeléseim is: Mária Terézia halásznadrágban, Aba Sámuel orrán egy pintyőke, a Lechmezei ütközetbe feltétlenül kancsi aktokat varázsoltam volna és ne tessék kinevetni, azt terveztem, hogy az ónodi országgyűlésbe magamat rajzolom bele rókaprémes mentében, kócsagtollas svájci sapkában.

S el is indultam, hogy megvásároljam a könyvet, egy vadonatúj könyvet, de útközben az történt, hogy valaki megfogta a kabátomat:

— Szervusz, Cinege, nem ismersz meg? — kérdezte az illető vigyorogva.

— Dehogynem — hebegtem, majd később bevallottam őszintén: azaz hogy fogalmam sincs...

— Én vagyok a Zimmermann, együtt jártunk az Olga nénihez az elemibe...

Abban a pillanatban magam előtt láttam a kis vékony, sápadt Zimmermannt és titokban elnevettem magam, mert azt a kisfiút valaki átrajzolta: nagyobbra és kövérebbre, kurta pipát dugott a szájába és vicces bajuszt pingált szegénynek és vastag, feketekeretes szemüveget tett az orrára, a haját viszont gondosan leradírozta az ismeretlen művész.

Nagyon mulatságos volt. Én még egy körszakállt is rajzoltam volna neki és a fejére egy cúgos cipőt.

Zimmermann nézett, nézegetett, aztán vihogni kezdett:

— Na, Cinege, azt hiszem, nem ismerne rád a tanító néni...

És nem szólt egy szót sem, csak bámult és vihogott.

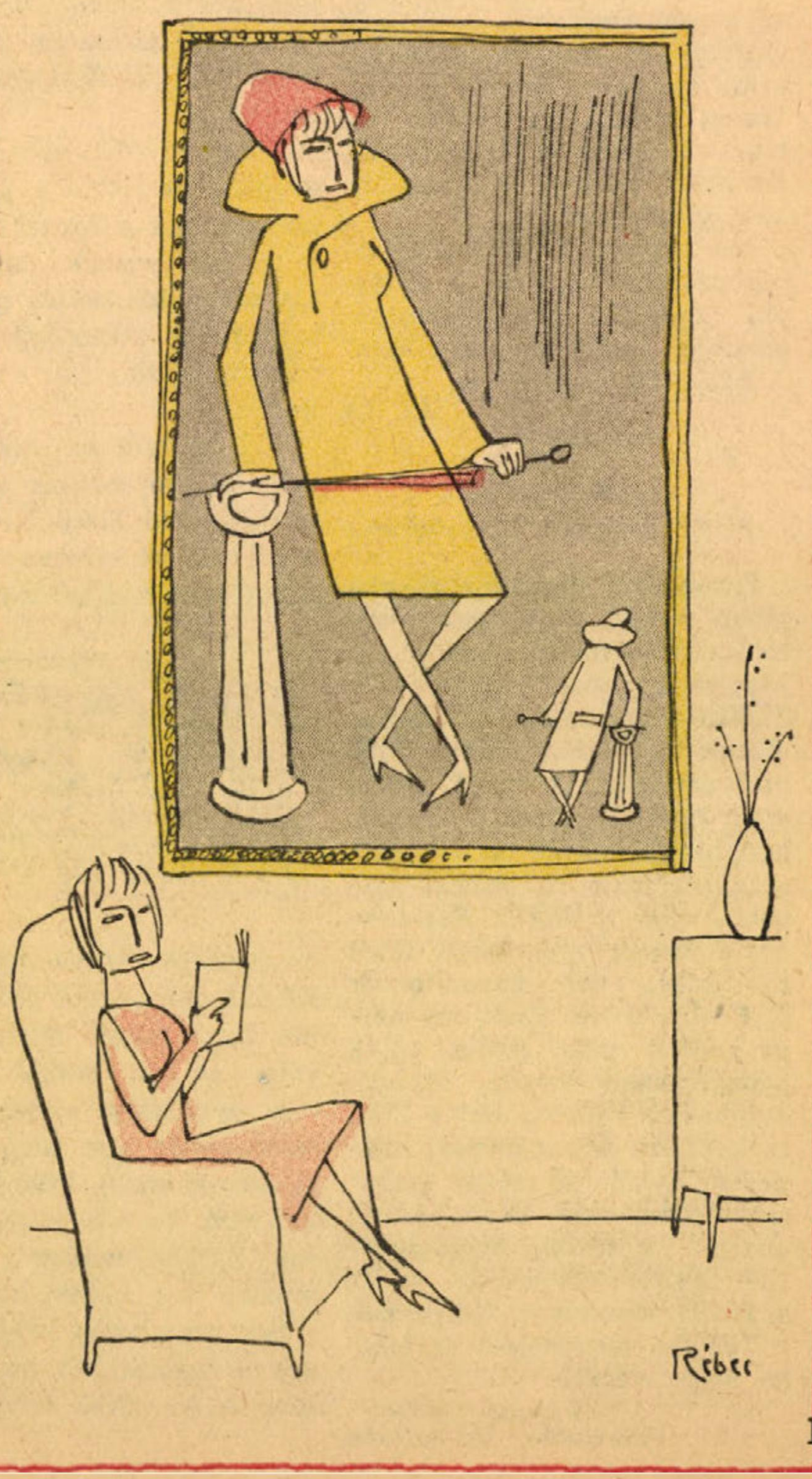
Mondanom sem kell, ez után a találkozás után már nem mentem el a könyvesboltba. A kedvem ment el az egésztől. Rájöttem, hogy elkéstem ezzel az átrajzolgatással — időközben engem rajzoltak át.

S tessék mondani, hol kapok belőlem egy vadonatúj példányt?

Mikes György

A maneken portréja

Réber László rajza

Le a bürokráciával.

Rapid elintézés

Két kis gyerek ballag át egy hirdetési rajzról a köztudatba. Az egyik gyerek ruhája nyakig sáros, vagy olajos, még a kezéről is csöpög a szutyok. A másik gyerek a maszatos lurkó vállára teszi a kezét és meggyőző erővel oszlatja el aggályait:

Ez a hirdetés.

De nem addig van az! Mert hová lyukad ki az ilyen reklám?

Oda, hogy: „Öcsi most már ne törődj semmivel, nem kell vigyázni a ruhádra. Oda se neki, ha belemászol a sárba. Térdig járhatsz az olajban is, hiszen anyu a RAPID-dal könnyen lemossa a ruhádra kent gyalázatot."

Azt hiszem, a RAPID mosópor reklámfőnöke az ilyen rapid elintézésű mosópor-propagandáért nem kap a mamáktól ASSZONYDICSÉRET-et.

(h. f.)

Gyorsaság nem boszorkányság

Községünk általános iskolájában kisebb építkezést óhajtottunk végezni és e célból vásároltunk 6000 téglát. A TÜZÉP ózdi telepéről kellett elhozatni. Utóbbi időben több utasítást kaptunk mind a Megyei, mind a Járási Tanácstól, hogy magánfuvart ne vegyünk igénybe, mert az sokkal drágább, mint a TEFU. Szeptember közepén rendeltünk tehát két napra egy háromtonnás TEFU-gépkocsit. Csak egy napra kaptuk meg. Azóta egyik pedagógusunk három rakodómunkással naponta bejár Ózdra kocsiért, de azt mindig másnapra ígérik. A négy ember autóbuszköltsége Domaházáról Ózdra 72 forint. Szeptember 24-e óta fizetjük ezt az „adót" a TEFU jóvoltából. Kérdezzük a TEFU-t, megvárja-e az iskolai tanév végét?

Váradi László
VB-titkár, Domaháza

Nylon zacskó — színes nyomással

Családunkban a nylon zacskó-formájában a legelterjedtebb: reggelenként négy személy számára készítek bele tízórait. Mióta nylon-zacskóba csomagolok, nem kenődik vaj a füzetre és a szőlő sem hagy tartós nyomot az iskolatáskában. Egyetlen hátránya, hogy gyakran kell utánpótlásáról gondoskodni. (Ennek oka viszont nemcsak anyagában, hanem gazdájában is kereshető!) Nylon-zacskó vásárlása terén tehát gazdag tapasztalatokkal dicsekedhetem. Tavaly például kitűnő zacskókat vásároltam az egyik Zöldség- és Gyümölcs-boltban — darabját egy forintért. De hol van már a tavalyi zacskó?!...

Iskolaév elején ismét nylon-zacskókat akartam vásárolni. Közel egy tucat boltban jártam... A gyümölcsüzletek már nem árusítják, papírüzletben és illatszerboltban viszont csak képnyomásos nylon-zacskó kapható, gyümölcsöt ábrázoló díszítéssel, nagy „Jó étvágyat" felirattal. A jó étvágy ellen nem is volna kifogásom, de ha a színes nyomás miatt duplájára emelkedik a zacskó ára — merthogy darabjáért két forintot kell fizetni! — akkor inkább lemondok az étvágygerjesztésről. Annál is inkább, mert pár heti használat után a nyomás úgyis lekopik, s ott marad nekem a kétforintos zacskó — egyforintos csupaszságában...

Volna egy javaslatom: adják továbbra is egy forintért a nylon-zacskót.

Meg lehetne spórolni a nyomást is, meg a másik forintot is!

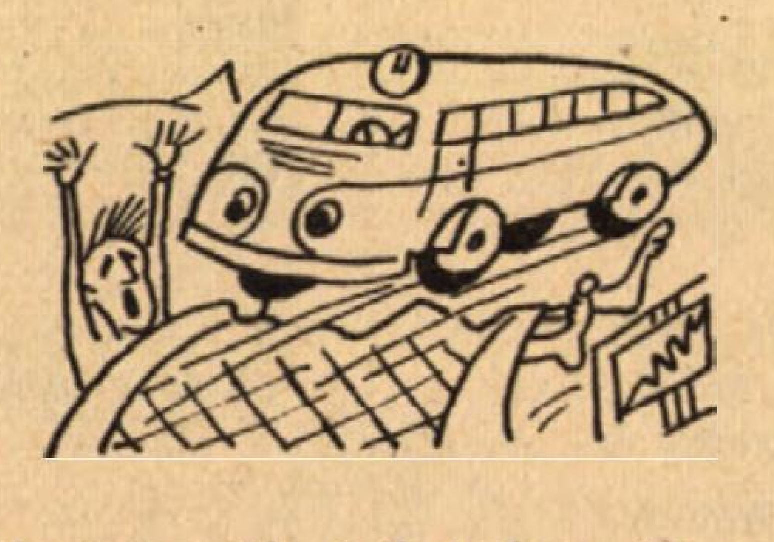
R—z

Hajnali riadó

Aki hajnali négy és öt óra között gyorsasági világrekordra törő autóbuszokat akar látni és hallani, az menjen el az Alkotás utca és Királyhágó utca sarkára.

Ebben az időpontban száguldanak a garázsból a Délivasút, pontosabban a Moszkva tér felé az üres buszok. Ezen a lejtős útvonalon teljes gázzal, a legnagyobb sebességgel robognak, fülsiketítő zajt okoznak a kocsik.

– Repesztik az aszfaltot – mondják egymásnak a sarkon levő Honvéd Tiszti Kórház betegei, akiket minden hajnalon gyógyító álmukból riaszt fel a

buszvezetők érthetetlen és a KRESZ szabályaiba ütköző irama. Ez a tempó talán helyénvaló lenne a buszok nemzetközi gyorsasági versenyén, de semmiesetre sem megengedhető a pesti utcán, különösen akkor nem, ha a busz-rekorderek egy kórház mellett okoznak minden nap hajnali riadót.

Sok száz beteg kérése: érjenek a buszok két perccel később a Moszkva térre...

(p)

Párosverseny — két vesztessel

Még az év elején elhatároztam, hogy házassági évfordulónkra – amely december 15-én fordulja az ötödiket – meglepem magam egy saját készítésű függönnyel. Az önhatározatot tettre váltva, a munkát – „60-as" fonallal – február elején elkezdtem. Mikor később barátnőm meglátta a gyönyörűen induló függönyt, úgy döntött, hogy ő is meglepi magát. Ám, hogy ne legyünk egyszínűek, ő az úgynevezett „fehér perle" nevű fonállal kezdte meg működését. Ettől a perctől kezdve párosversenyben álltunk egymással, és mindig büszkén dicsekedtünk férjünknek, ha egy-egy láncszemmel megelőztük egymást.

Július közepetáján azonban egyoldalúvá vált a verseny, mert én fonalhiány miatt lemaradtam. Jártam ugyan a Röltex-boltokat egyre-másra, de a 60-as fonálra sehol sem tudtam szert tenni. Barátnőm viszont, akinek még volt tartalék perléje, néhány hét alatt közel negyven centivel megelőzött. Aztán ő is megakadt, mert a fehér perlének is sikerült a hiány-listára felküzdenie magát.

Most itt állunk, illetve ülünk tétlenül, félig kész függönyeinkkel és várjuk – sok ezer asszonytársunkkal együtt, akik szintén belekezdtek valami kézimunka-meglepetésbe – a fonalgyárak megértő támogatását.

Z. E.-né és versenytársa

Stréber lesz?...

Drága barátom, ma reggel elpanaszoltad, hogy elsős fiadra, Pistikére azt mondták, hogy „vannak vonásai, amelyek stréberke jellegűek". Vagyis, ne köntörfalazzunk; hogy a gyerek stréber! Osztoztam apai gyászodban, hiszen évtizedek óta együtt utáljuk a strébereket. Azonban gondolkozván mélyebben a dolgon, utólag mégis úgy vélem: nem is olyan nagy baj ez! Egyáltalán nem! Legyünk végre őszinték, kinek volt eddig kára abból, hogy stréberkedett? Kitiltottak már ezért valakit a Hungária kávéházból? Ugye nem? Pedig Emil, a stréberek gyöngyszeme, évekig itta ott a feketéjét együtt veled, aki pedig egyike vagy a legkevésbé strébereknek. Vagy csökkentették stréberségért bárkinek a prémiumát? Van-e olyan utasítás, hogy stréber csak nejjel mehet üdülni? Még ilyen korlátozás sincs!

Éppen ezért, ha azt nem is javasolom, hogy fejleszd Pistikében e csúf hajlamot, de el se nyomd. Talán inkább finoman irányítsd. Például mesélj neki sokat Emilről. Kisfiad értelmes gyerek, tudni fogja a hallottakat a maga területén helyesen alkalmazni...

Pistike először is négyszemközt beszélni fog a tanítónénivel és elmondja neki, hogy milyen rendetlenség volt az óvodában, ahová tavaly járt, s milyen öröm számára (szemtől szembe, bátran), hogy egy ilyen nagykoncepciójú vezető, mint a tanítónéni keze alatt tanulhat. Azután beszél Pistike az igazgatónénivel (négyszemközt), elmondja, hogy elégedett a tanítónénivel, de ismerve az igazgatónéni (ne szégyelje bevallani) hallatlanul éles szemét, bölcs mértéktartását, nem ártana, ha egyszer-egyszer benézne az osztályba, mert a tanítónéni, kitűnő ember, de mintha kissé liberális lenne...

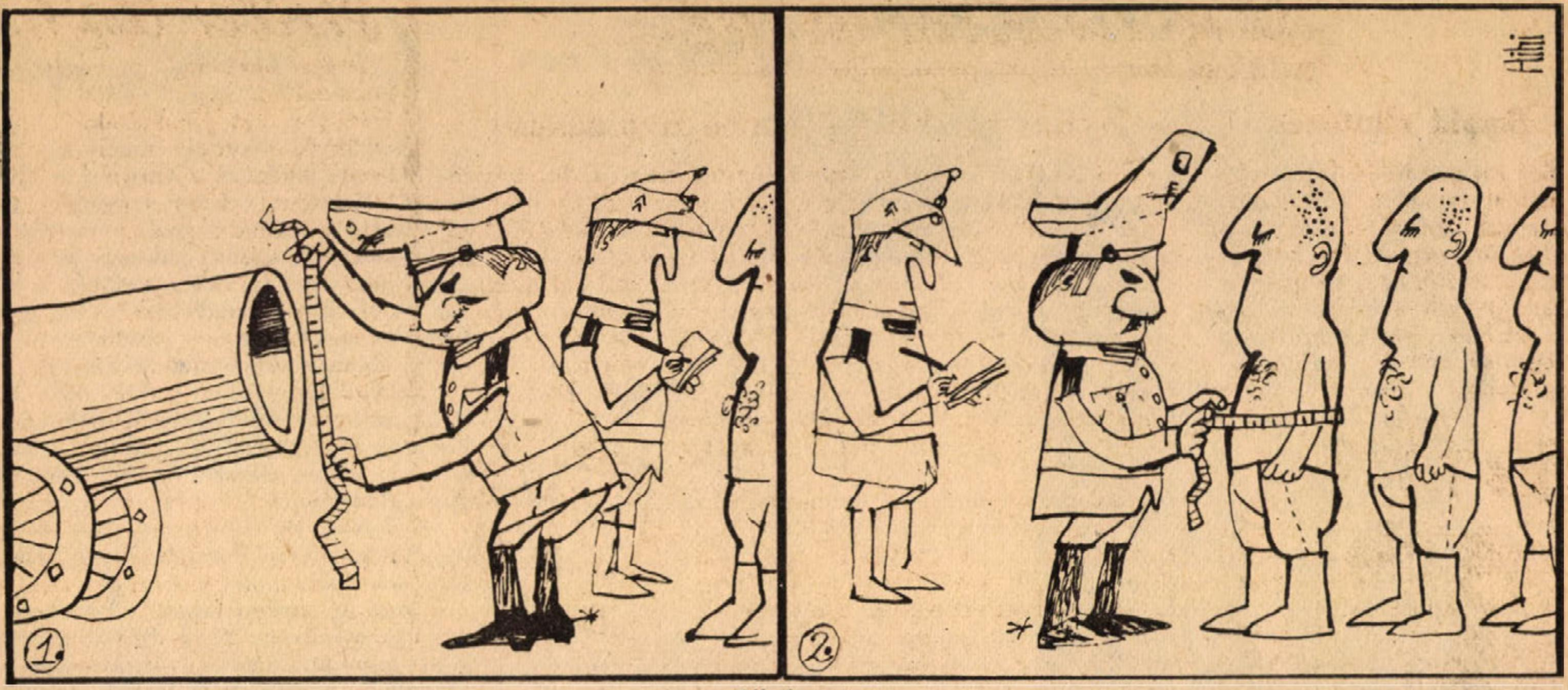
A gyerek, ha gyakorolja, minden nehézség nélkül tud majd úgy tenni, mintha észre sem venné, hogy közeleg a tanító-, vagy igazgatónéni (feltűnés nélkül hátat kell nekik fordítani) és megjegyezhet hatásos dolgokat. Például: „...ne zajongj Jenő, tudod, hogy nem szereti az igazgatónéni..." Vagy: „...inkább az ábécét gyakorolnátok, szaladgálás helyett..."

Pistike lesz az, aki félórával előbb jön be az iskolába, tanítás után pedig egy órával tovább marad. És ha majd a tanítónéni megkérdezi, hogy miért tölt bent ennyi időt, Pistike elmondja, hogy ő valahogy jobban érzi magát az iskolában, mint a téren és sokkal jobban is tud egyedül, elmélyedve tanulni. A gyerek ezzel eléri, hogy később fel sem tűnik, hogy kevesebbet tanul mint a többiek, nyugodtan csavaroghat iskola helyett a ligetben, mehet moziba, senki sem fog rá gyanakodni. Mert akkor már az ő tekintélye meg lesz alapozva.

Ordas Nándor

SOROZ A NATO...

Hegedűs István rajza

Alkalmas!

EZT OLVASTUK

Egy kis nyelvújítás

Megírták lapjaink, hogy a francia néprajzi társaság tagjává választotta Erdős Kamil *ciganológust*, a magyarországi cigányok életének és népszokásainak tudományos tanulmányozóját. A hírben szereplő nyelvújítási műremek annyira megnyerte tetszésünket, hogy édes anyanyelvünk gazdagítására ezennel átadjuk a köznek a „ciganológus" mintájára termelt új szavainkat. *Bogarológus* (az a természettudós, aki a bogarak életét tanulmányozza), *filmfelvevőgépforgatológus* (operatőr), *kocsmológus* (az italboltok miliő-elméletével foglalkozó bölcsész), *magológus* (egy helytelen tanulási módszer híve), *metrológus* (földalatti vasutakat építő mérnök), *alámerülógus* (búvár).

Bocsánatot kérünk...

Erős ember lehet

A *Népszava* azt írta a Rihter-koncertről szóló beszámolójában, hogy *„A hangversenyt Ferencsik János tartotta a kezében"*. Régen tudjuk Ferencsikről, hogy nemzetközi viszonylatban is egyike a legismertebb és legelismertebb karmestereknek. De, hogy kezében tudjon tartani egy komplett hangversenyt egész zenekarával és publikumával — ez annál is több, mint amit Atlasz produkált, aki az egész égboltot tartotta a vállán, de a kezét még ő is szabadon hagyta, pedig nem is volt karmester.

E heti hirdetésünk

Világító házszámtáblákat szerelnek fel

Szűr-Szabó József rajza

– Na, ugye most könnyen hazataláltál!

– Nem éppen... A szám stimmel, csakhogy én az újpesti Vörösmarty utcában lakom...

ÚTITÁRSAK

Szűr-Szabó József rajza

– John Bull: Maga csak induljon el, ha kedve van hozzá, aztán én vagy megyek maga után, vagy nem . . .

A humor KÖNYVÉBŐL

PETŐFI a vándorévek idején egy kóbor kis színtársulattal Pozsonyba is elvetődött. A német színház nagyobb vonzása miatt azonban sehogy sem tudtak maguknak közönséget hódítani, ami hamarosan föloszlásra kényszerítette a társulatot. A fiatal világhódító ekkor igazi merészet gondolt és — jelentkezett Pokorny direktornál német színésznek.

Próbát szavaltatott amaz vele s a fiatal aktor Schillert kezdte deklamálni. Pokorny végighallgatta, tetszett is neki a hév, de mégis elutasította a lelkes magyar jelentkezőt:

— Natyon jó, natyon jó, csak asz a baj, tuttya, Herr Petrovics, hogy maka sehr ungarisch mond a szöveg.

Ennek az elutasításnak köszönheti a magyar irodalom, hogy Petőfi magyar költő lett, nem pedig német színész. Mondta is barátai közt később a költő:

— Ha németnek olyan erősen magyar vagyok, akkor milyen erős lehetek magyarnak magyarul!

TREFORT ÁGOSTON, Kossuth Pesti Hírlapjának főmunkatársa, a későbbi neves reformer-kultuszminiszter, sehogysem tudott kitérni egy hozzá beajánlott főúri jogászcsemete alkalmaztatása elől. Bosszúsan vette tudomásul, amikor az osztályvezető tanácsos utóbb panaszkodott neki, hogy „védence" féltízre jár be s egy órakor már távozik.

Egy alkalommal találkozott a fiatal fogalmazó apjával. Az apa buzgón érdeklődött, hogy dolgozik a fia s hivatalnoktársai és följebbvalói meg vannak-e vele elégedve.

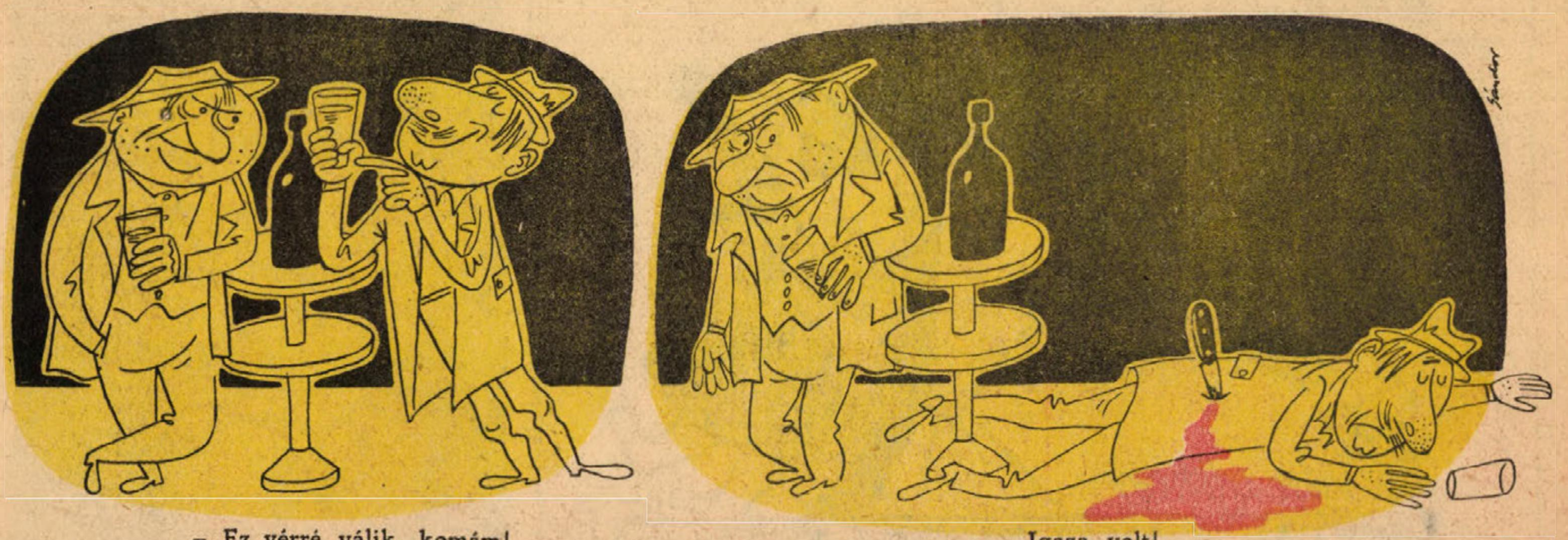
— Sajnos, nem tudom hamarjában megmondani — tért ki Trefort a kínos válasz elől — mert nagyon sokan dolgoznak azon az osztályon, nem tudom mindegyiket számontartani

— Hát hányan dolgoznak voltaképp azon az osztályon?

— Ezt pontosan tudom: huszonhárman. Azazhogy a kedves fiával együtt huszonketten.

Jó kis bor

Sándor Károly rajza

– Ez vérré válik, komám!

Igaza volt!

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.